

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 1

2022. g. janvāris, februāris, marts

93.1.

„Es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, kas bija krustā sists, Viņa šeit nav, jo Viņš ir
augšāmcēlies, kā Viņš bija sacījis" Mateja ev. 28:5-6

Redakcijas kolēģijas piezīmes

Asarām acīs un ar dziļu sāpju smeldzi sirdīs, mēs kā latvieši noskatāmies uz to, kas notiek ar mūsu brāļu tautu Ukrainā. Arī ukraiņi, nokratot Padomju Savienības un krievu virskundzību, kas brutāli pārvaldīja viņu dzīves, nodibināja brīvu un demokrātisku valsti. Pirms vairāk kā mēneša Ukrainai uzbruka Vladimira Putina sūtītā krievu armija un pārvērta viņu skaisto zemi un krāšņas pilsētas par drupu kaudzēm, noslepkavojot tūkstošus. Mūsu sirdis sauc uz to Kungu: “Kāpēc?”

Atbilde attiecībā uz katru notikumu cilvēces gaŗajā vēsturē, kurā ļaunas, sātaniskas, varas rīkojās varmācīgi, mums nav zināma. Bet mēs kā kristieši skaidri zinām ka Dievs valda. “Dievs valda!” būs virstemats ALBA kongresa dienām šajā 2022. gadā, par kurām atradīsiet informāciju šajā *Kristīgās Balss* numurā. Mēs kā kristieši skaidri zinām, ka Dievs ir Valdnieks un noteicējs mūsu pasaulē un pēcgalā Viņa griba pastāvēs.

Šajā *Kristīgās Balss* numurā atradīsiet arī rakstu no māc. Dr. U. Ukstiņa par Pūpola svētdienu, ar jautājumu: “Kādu Kristu Tu vēlies?” Vai mēs vēlamies valdnieku kurš pildīs mūsu vēderus ar maizi, jeb mēs vēlamies Valdnieku, kurš mums māca, ka: “Cilvēks nedzīvo no maizes vien bet no katra vārda, kas iziet no Dieva mutes.” (Mateja ev. 4:11) Jēzus iejāja Jeruzālemē pirmā Pūpolu svētdienā, ne lai nokratītu Romas impērijas virskundzību pār jūdu tautu, bet lai nestu Dieva miera un taisnības valstību. Šajā numurā Jūs atradīsiet rakstu par Lielo piektdienu no māc. Dr. Paula Barbina, kas apliecina, ka pie Golgātas krusta Jēzus Kristus mirstot gūst uzvaru pār grēku un nāvi. Šo uzvaru apstiprina Viņa augšāmcēšanās, par ko raksta Pēteris Aļģe. Lieldienas rītā kaps ir tukšs! Kristus ir augšāmcēlies! Šī vēsts pilda mūsu sirdis ar prieku! Šī vēsts izsūta mūs pasaulē apliecināt: **“Tas Kungs ir dzīvs!”** Šī vēsts aicina mūs noliekt savas galvas lūgšanā pateicībā par to, ka Kristus ir augšāmcēlies un mēs mūžīgi dzīvosim ar Viņu.

Mūsu lūgšanas jo sevišķi šajās dienās ir par Ukrainas tautu. Mēs lūdzam, lai vēsts par Kristus augšāmcēšanos stiprina to sirdis, kuŗi zaudējuši

ģimenes locekļus, radus un draugus. Mēs lūdzam, lai vēsts par mūsu dzīvo Kungu iepriecina to sirdi, kuŗi kā bēgļi izdzīti acumirkļi no savām mājām. Mēs lūdzam pēc miera un taisnības Ukrainas tautai. Mēs lūdzam “Dievs, svētī Ukrainu! Un mēs arī lūdzam: “Dievs, svētī Latviju!”, jo arī mūsu zemei uzglūn un to vēlas piesavināties Vladimirs Putins. Mēs kā ticīgie zinām, ka pēcgalā uzvara piederēs Kristum! Mēs zinām, ka uzvarētājs ir Jērs, kas tapa nokauts un nu ir dzīvs! Slava mūsu dzīvajam Kungam mūžīgi!

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Redakcijas kolēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, P. Aļģe.

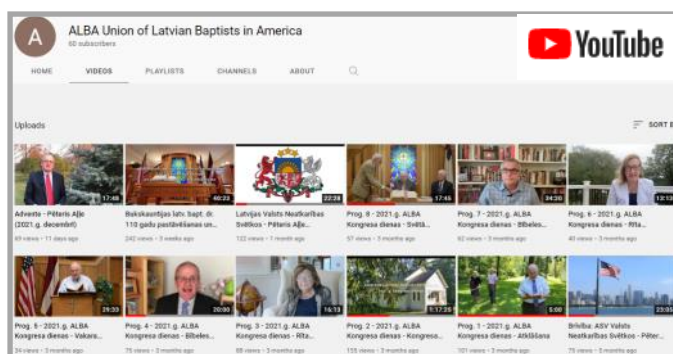
Vāka foto: Aaron Burden on Unsplash

www.kristigabalss.com

e-pasts: info@latvianbaptistsinamerica.org

Timeklis: www.latvianbaptistsinamerica.org

ALBA YouTube KANĀLS

Visas ALBA programmas ierakstus variet skatīties ALBA YouTube kanālā. Tur arī ir ierakstīti vairāki svētbrīži: <https://www.youtube.com/channel/UCbvDHNKJ0v3Rslil72KuCSQ>

Paldies Ralfam Augstrozem par tehnisko un māksliniecisko izkārtojumu!

KRISTUS AUGŠĀMCELŠANĀS SVĒTKU PĀRDOMAS

Pēteris Aļļe

Pēc sabata, pirmajai nedēļas dienai austot, Marija Magdalēna un otra Marija nāca kapu aplūkot. Un redzi, notika liela zemestrīce, un Kunga eņģelis nāca no debesīm, pienācis novēla akmeni un apsēdās uz tā. Viņa izskats bija kā zibens un drēbes baltas kā sniegs. Sargi drebēja no bailēm un bija kā miruši. Tad eņģelis uzrunāja sievietes: “Nebīstieties! Es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, kas bija krustā sists, Viņa šeit nav, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš bija sacījis. Nāciet, skatiet to vietu, kur Viņš tika guldīts. Un steidzieties un sakiet Viņa mācekļiem, ka Viņš ir augšāmcēlies no mirušajiem. Redzi, Viņš pirms jums noies uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsiet. Redzi, Es jums jau esmu teicis.” Tad tās steigšus devās prom no kapa, baiļu un liela prieka pārņemtās, tās skrēja pasludināt šo vēsti Viņa mācekļiem. Pēkšņi tām pretī nāca Jēzus, sacīdams: “Esiet sveicinātas!” Viņas

Foto: ALBA YouTube kanāls

pienāca klāt, apkampa Viņa kājas un Viņu pielūdza. Tad Jēzus tām sacīja: “Nebīstieties! Ejiet paziņojiet Maniem brāļiem lai tie dodas uz Galileju, tur tie Mani redzēs.”- Mateja ev. 28:1-10

SATURS

Redakcijas kolēģijas piezīmes – māc. Dr. U. Ukstiņš	2
Kristus augšāmcelšanās svētku pārdomas—P. Aļļe	3
Ko Darīsim—Karlos Augstroze	5
Droša Cerība — Ralfs Augstroze	6
Kuŗu Mesiju tu sveic? Māc. Dr. Uldis Ukstiņš	7
“Un taču tu esi svēts” - Māc. Dr. Pauls Barbins	11
Atspēkojot maldu mācības— Māc. Dr. P. Barbins	13
Filadelfijas Latviešu koncertkoris—Gunta Plostniece	17
Aizlūgums par mieru Ukrainā — Enoks Biķis	18
Redzi es esmu še, sūti mani ! Māc. Dr. U. Ukstiņš	21
Jūs pētāt rakstus—Enoks Biķis	24
Par Gideoniem — Enoks Biķis	26
Mūsu aizgājušie	28-30
Kārlis Augstroze, Svens Kalniņš	
Ziņojums par kongresa dienām—māc. U. Ukstiņš	31
Kristīgā Balss pirms 70 gadiem—Gatis Ķeris	32

1) Prieks - Viņš ir augšāmcēlies!

Abas Marijas ieradās kapu aplūkot agri no rīta. Notika liela zemestrīce un parādījās eņģelis. Romas impērijas sargi drebēja no bailēm. Eņģeļa vārdi: “Nebīstieties! Es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, kas bija krustā sists, Viņa šeit nav, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš bija sacījis” Mateja ev. 28:5-6

Sievietes piedzīvoja bailes, neziņu un nesaprašanu. Eņģelis viņām paskaidro, ka Jēzus Kristus ir augšāmcēlies.

Jaunā derībā ir četri evaņģēļi. Katram ir savs raksturs un dažādas atšķirības. Ne visas līdzības ir aprakstītas visos evaņģēļos. Ne visi brīnumi, ko Jēzus darīja, ir aprakstīti visos evaņģēļos. Jēzus Kristus augšāmcelšanās ir aprakstīta visos evaņģēļos. Mūsu Pestītāja augšāmcelšanās ir ticības pamats, kā to paskaidro Pāvils vēstulē Korintiešiem 15:14 “Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad jau veltīga ir mūsu sludināšana un veltīga jūsu ticība”.

Kristus augšāmcelšanās ir brīnums un arī piepilda Jēzus paša vārdus, kā to eņģelis atgādina ar saviem

vārdiem “kā Viņš bija sacījis”.

Mums ikkatram arī ir brīži kad sajūtam bailes, šaubas, neziņu, nesaprašanu. Mums der atcerēties, ko Jēzus Kristus ir sacījis, kas ir rakstīts Dieva vārdā. Patreiz pasaulē ir kaŗš, nemiers. Ļaunas varas trako un apdraud Ukrainas un Eiropas brīvību. Šajos apstākļos mēs kā ticīgie griežamies pie Dieva vārda, pie mūžīgām patiesībām. Mēs pulcējamies kopā ar citiem ticīgiem un griežamies pie Dieva lūgšanās. Mēs meklējam mierinājumu un iedrošinājumu Dieva vārdā. Viens no daudziem piemēriem: Jēzus vārdi Jāņa ev. 16:33 “Pasaulē jums būs bēdas, bet turiet drošu prātu – ,s esmu pasauli uzvarējis!” Mēs varam gūt iedrošinājumu un stiprinājumu zinot, ka Jēzus ir uzvarējis nāvi. Viņš ir arī apliecinājis, ka Viņš reiz nāks atkal, un ka būs jauna debess un jauna zeme.

Šajos Kristus augšāmcelšanās svētkos, baudīsim un priecāsimies par patiesību, ka Jēzum Kristus pieder uzvara, un Viņš valda pār visu!

2) Pasludināt - Tās skrēja pasludināt šo vēsti..

Enģelis teica sievietēm, lai viņas steidzas un saka mācekļiem, ka Jēzus Kristus ir augšāmcēlies no mirušajiem. Mateja ev. 28:8 “...liela prieka pārņemtas, tās skrēja pasludināt šo vēsti viņa mācekļiem”. Šis ir patiesss prieks – Jēzus Kristus nav vairs kapā, Viņš ir dzīvs. Šim priekam vajadzētu būt īstam un redzamam ikkatrā ticīgā cilvēkā.

Nesen es sarunājos ar mūsu pasta piegādātāju *Andrew*. Viņš ir vienmēr laipns un izpalīdzīgs. Viņš savus amata pienākumus izpilda akurāti un pareizi. Mūsu sarunā bija runa par draudzēm, kuŗās mēs piedalāmies, - tad uzzināju ka viņš ir ticīgs cilvēks. Mūsu sarunā viņš teica ka viņš ir priecīgs savā darbā un ka viņa kolēģas prasa viņam, kāpēc viņš ir tik priecīgs. Viņa atbilde – tas ir tāpēc, ka viņš tic Jēzum Kristus un ka Jēzus Kristus ir viņa Glābējs. Viņa nākotne ir droša.

Andrew ir labs piemērs. Ja mēs esam Kristus sekotāji, mums būs izdevības pasludināt prieka vēsti citiem. Šis izdevības var veidoties dabīgi, sākot ar sarunu par ikdienas notikumiem, par otrā līdzcīvēka

nastām, bēdām. Būsim gatavi pasludināt Labo Vēsti!

3) Pielūgt -

“Viņas pienāca klāt, apkampa Viņa kājas un Viņu pielūdza”. Mēs nevaram apkampt Jēzus kājas, bet mēs varam Viņu pielūgt. Mūsu aicinājums ir dzīvot tā mūsu dzīvēs, ka mēs pienesam Jēzum Kristus godu, slavu un teikšanu. Viņš ir mūsu Pestītājs, Viņš ir mūsu Glābējs. Viņš pasauli ir uzvarējis un Viņš valdīs mūžīgi. Pielūgsim Viņu ar mūsu vārdiem un darbiem un dziesmām!

Daudzi no mums dziedās pazīstamo dziesmu Kristus augšāmcelšanos svētkos. “Jēzus Kristus uzcēlies, Allelujā! Viņš mans Glābējs, Kungs un Dievs, Allelujā! Viņš pie krusta nomira, Allelujā! Nāvi, elli pārspēja, Allelujā! “

Dziedāsim ar prieku un pateicību, gatavi pasludināt un pielūgt Jēzu Kristu, mūsu augšāmcēlušos, dzīvo Glābēju un Pestītāju!

Pēteris Aļļe

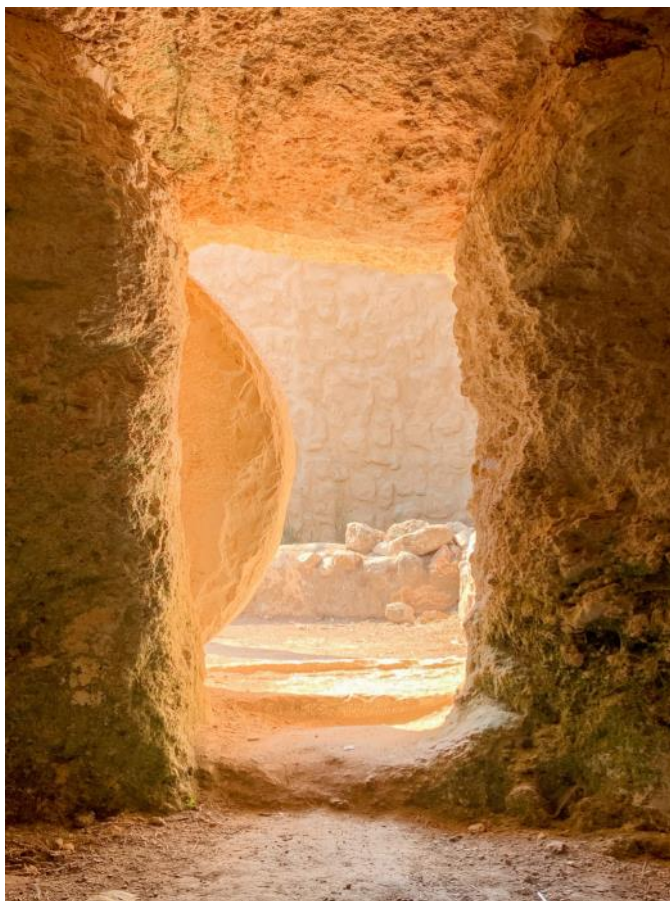

Foto: Pisit Hen g on Unsplash

KO DARĪSIM

Karlos Augstroze

Karlosa Augstrozes pārdomas un lūgšana
pie Svētā vakarēdiena svētdien, 2022.g. 2. janvārī
Bukskautijas latviešu baptistu draudzes dievkalpojumā.
(Četras dienas pēc tam brālis Augstroze pārcēlās mūžībā)

Gadu maiņa ir laiks, kad veltījam brīdi, lai pārdomātu mūsu pagājušā gada norises, sasniegumus, izvirzītos mērķus un apņemšanos nākamajam gadam.

Vispirms, izjūtam dziļu pateicību Dievam, ko izteicam vārdos, lūgšanās un dziesmās, ka esam varējuši neierobežotā brīvībā šeit kopt savu ticības dzīvi un paust Kristus vēsti mūsu mīļajā latviešu valodā. Priecājamies un pateicamies Dievam, ka arī mūsu brāļi un māsas Latvijā varējuši savos dievnamos kopt savu garīgo dzīvi un sludināt Kristus evaņģēliju. Pāri visiem apstākļiem kas mūs šķir, esam garīgi vienoti Kristus mīlestība, kas ir pārāka par visu.

No sirds pateicamies Dievam par veselību, ko Viņš mums devis pagājušā gadā. Esam uzturēti veselībā un pasargāti no visa ļauna. Vēl stiprāka ir kļuvusi uzticība Dievam. Mūsu dievnāmā, draudzes dzīvē un darbā jūtamies vairāk kā labi. Dievs svētījis draudzi dažādos veidos.

Mēs katrs dzīvojam savu dzīvi un domājam savas domas, tomēr mūsu visu pagājušās dienas ar saviem guvumiem un zaudējumiem, priekiem un bēdām izceļ vienu lielu un svētīgu patiesības atziņu: viss paiet, mainās, iznīkst un zūd, bet tā Kunga žēlastība paliek mūžīgi mūžam pār tiem, kas Viņu bīstas. Un, vislielākā mūsu Kunga žēlastības izpausme ir pestīšanas dāvana, ko mūsu Kungs Jēzus mums dāvināja, mirdams pie krusta mūsu grēku dēļ, laudams savu miesu un liedams savas asinis, lai izglābtu mūs no nesamaksājamā soda, ko mēs ikkatrs esam pelnījuši.

Sākot šo jauno gadu, lai cerības devējs Dievs

Foto: Ralfs Augstroze

piepilda mūs ar mieru un prieku, ka mēs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā!

Dārgais Kungs, šodien mēs atkal esam pulcējušies kopā, lai apcerētu Tavu Vārdu un īpaši lai pieminētu un dzīvotu līdz tam, ka Tavs dēls Jēzus Kristus tika nodots Getsemenes dārzā. Šajā rītā pieminam Tava dēla Jēzus Kristus nāvi, kas no ļauniem tika piesists krustā mūsu grēku dēļ. Caur šo maizi mēs pieminam, ka Kristus miesa tika laužta, Viņš tika krustā piesists, mira mūsu grēku dēļ, un augšāmcēlās, lai mūsu grēki tiktu piedoti. Caur šo iestādījumu mēs apliecinām,

ka tiešām mūsu grēki ir piedoti un ka mēs esam izglābti no mūžīgās pazušanas.

Visuvarenais Dievs, paldies, ka Tu mūs vadi un sargā, sevišķi šajās dienās, nedēļās un mēnešos, kad ne tikai mēs šajā valstī, bet arī visa pasaule piedzīvo šī postošā vīrusa vairošanos. Lūdzam Tevib, Dievs, dod mums drosmi dzīvot tālāk, liecinot, ka esam Tavi bērni, un tad, kad jāpiedzīvo bēdas un skumjas, lai tad mūsu ticība taptu arvien spēcīgāka paļāvībā uz Tevi.

Mēs Tevi lūdzam par mūsu draudzi, par mūsu mācītāju, par viņa ģimeni, par mūsu draudzes katru locekli un ikkatru, kuŗam šajā dienā ir vajadzīgs Tavs īpašais dziedināšanas un mierinājuma pieskāriens. Mēs vēl Tevi lūdzam: Ak, palīdzi mums domāt par to, ko esam darījusi pagājušā gadā un kādi ir mūsu mērķi šajā Jaunajā Gadā, ko nupat iesākām, lai mūsu ieceres būtu pareizas un Tev, Dievs, par godu!

Šajā rītā lūdzam, lai Tu svētī tos pulciņus, kur

Tavs vārds tiek pacelts un sludināts mūsu tēva un mātes valodā. Mēs aizlūdzam par mūsu brāļiem un māsām, kas nes Tavu vēsti Latvijā, par to darbu kas tiek darīts lielajā Dienvidamerikas valstī Brazīlijā, un aizlūdzam par mūsu tautiešiem, kas strādā Rinkonas misijas laukā.

Mēs lūdzam par valsti, kuŗā dzīvojam un par šīs valsts prezidentu. Mēs lūdzam par viņu padomdevējiem un, lai politiskas problēmas un nesaskaņas tiktu novērstas un mierīgi atrisinātas

pēc Tava prāta. Vadi viņus, Dievs, lai tie saprot kas ir Tavs prāts, lai valsts valdīšana būtu no Tevis iedvesmota un lai politiskās domstarpības tiktu mierīgā garā izlīdzinātas.

Esi ar mums, Kungs, šajā dienā, iesākot šo pirmo nedēļu jaunā mēnesī un Jaunā Gadā.

Lai katra jauna diena mūsu dzīves gaitās Tavā vadībā taptu gaišāka - mēs nākam Tavā priekšā un pazemīgi Tevi lūdzam Tava dēla Jēzus Kristus vārdā, Āmen.

DROŠA CERĪBA

Ralfs Augstroze

Pārdomas pie Svētā vakarēdiena – sniedz Ralfs Augstroze Bukskauntijas latviešu baptistu draudzē 2022.gada 6. februārī

Bet, ja par Kristu sludina, ka Viņš ir augšāmcēlies no mirušajiem, kādēļ tad daži starp jums runā, ka nav mirušo augšāmcelšanās. Ja jau nav mirušo augšāmcelšanās, tad arī Kristus nav augšāmcēlies. Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad jau veltīga ir mūsu sludināšana un veltīga jūsu ticība. Tad jau mēs esam Dieva viltus liecinieki, jo esam liecinājuši pret

Dievu, it kā viņš Kristu būtu augšāmcēlis, ko viņš nemaz nav augšāmcēlies, ja jau nav mirušo augšāmcelšanās. Jo, ja jau mirušie netiek augšāmcelti, tad arī Kristus nav augšāmcēlies. Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir jūsu ticība un jūs vēl esat savos grēkos. Tad jau pazušanā gājuši ir arī Kristū aizmigušie. Ja mēs vienīgi šajā dzīvē ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki. Bet nu Kristus ir augšāmcēlies no mirušajiem, pirmais no aizmigušajiem. (Pāvila 1. vēstule korintiešiem 15:12-20)

Bijušais Rietumvācijas kanclers Konrāds Adenauers reiz bez pamudinājuma teica evaņģēlistam Billijam Grēmam, “Ja Jēzus Kristus ir dzīvs, tad pasaulei ir

Foto: Autors

cerība. Ja ne, tad pie apvāršņa es neredzu ne mazāko cerības stariņu. Es ticu, ka Kristus augšāmcelšanās ir viens no vislabāk apstiprinātiem vēstures faktiem. Kad es pametišu šo amatu, es plānoju visu atlikušo mūžu pavadīt, vācot zinātniskus pierādījumus par Jēzus Kristus augšāmcelšanos.”

Kristus un mūsu augšāmcelšanās iet ciešā koptā. Tā sprieda apustulis Pāvils savā 1. vēstulē korintiešiem, 15. nodaļā, no kā nupat un arī šī rīta dievkalpojumā lasījām. Un ja Kristus nebūtu cēlies no kapa, kas tad būtu palicis? Kā nupat nolasītajā dzirdējam, paliktu tikai tukša sludināšana, viltus liecinieki, velnišķīga ticība, nepiedodami grēki, bez mūžīgas dzīvības pēc nāves, un bezcerība.

Bet Kristus neapšaubāmi augšāmcēlās no kapa. Pāvils apliecināja augšāmcelšanās pierādījumus no 1. līdz 11. pantam, ko dievkalpojumā lasījām, uzskaitot daudzus uzticamus lieciniekus, kuri redzēja augšāmcēlušos Kungu, kā, piemēram, apustuli Pēteri, vairāk nekā 500 cilvēkus, visus apustuļus, un pašu Pāvilu.

Savā slavenajā dialogā "Fedons" Platons stāsta par Sokrāta dzīves beigām pēc tam, kad viņš tika notiesāts uz nāvi, uzņemot hemloku. Sokrats pavēlēja draugam Kritonam pienest upuri Asklepiosam, kuram grieķu mitoloģijā tika uzskatīts, ka viņam ir tiesības nodrošināt augšāmcelšanos no mirušajiem. Protams, šī māņticība bija traģiski kļūdaina.

Turpretim vakarā pirms tam, kad slavenajam autoram, ceļotājam un pētniekam *Sir Walter Raleigh* tika izpildīts nāves sods, viņš savā Bībelē ierakstīja vienu dzejas pantu, ko viņš pats bija sacerējis:

Pat tāds ir laiks, kas piesaista mūsu uzticību,

Mūsu jaunību, mūsu prieku un visu, kas mums ir,

Un atmaksā mums tikai ar vecumu un putekļiem;

Kas tumšajā un klusajā kapā,

Kad esam izstaigājuši visus savus ceļus,

Aizver mūsu dienu stāstu!

Bet no šīs zemes, šī kapa, no šiem putekļiem,

Es ticu, ka Tas Kungs mani uzmodinās.

Ja mēs paļaujamies uz Kristu kā uz mūsu Glābēju, mēs tad neuzticēsim savu augšāmcelšanos kādam mītam. Jēzus neapšaubāmā augšāmcelšanās dod mums drošu un noteiktu cerību.

Kā pazīstamā, sensenā draudzes dziesmā dziedam:

Es zinu, kam es ticu,/ Ka dzīvs mans Pestītājs.

*No pīšļiem mani uzcelš/Tā vārds
visspēcīgais.*

Es zinu, kam es ļaujos,/ Kad visi spēki zūd –

Tam, kas ir apsolījis/ Par Glābēju man būt.

Tagad tuvojoties Kristus krusta pakājei, arvien tuvāk ir arī tā diena, kad lūkosim Viņu vaigu vaigā, kad Viņa klātbūtnē un Viņa mājokļos pavadīsim mūžību Viņa godībā tā, kā Viņš to mums apsolījis un sagatavojis.

KURU MESIJU TU SVEIC?

Pārdomas Pūpolu svētdienā

Jāņa ev. 12:12-19

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Prasīt - Kuru Mesiju Tu sveic? - ir tas pats kā prasīt - Kādam Kristum Tu vēlies sekot? - jeb par kādu valdnieku Tu esi gatavs vēlēt? Tas tādēļ, ka vārds Mesija nozīmē Svaidītais un grieķu valodā vārds Svaidītais ir Kristus. Svaidīti ar eļļu, kad tie pieņēma savu amatu, tika Israēla tautas ķēniņi. Tā lasām: "*Un priesteris Cadoks paņēma no telts eļļas ragu un viņi svaidīja Sālamānu un pūta taures, un sacīja, Lai dzīvo ķēniņš Sālamans!*" (1. Ķēniņu gr. 1:39)

Tad, kad dzīves apstākļi Israēla tautai likās smagi, kad pašreizējie ķēniņi nepiepildīja to ilgas un cerības,

tad tauta lūkojās uz jauna, ideāla ķēniņa nākšanu, uz Mesijas nākšanu. Tauta gaidīja uz tāda ķēniņa nākšanu, kurš nesīs labklājību, mieru un taisnību valsts dzīvē. Vai tas nav tas, ko mēs šodien vēlamies? Mēs arī, tāpat kā senie israēlieši, vēlamies ideālu valdnieku. Dieva izredzētais valdnieks Israēla tautā tika apzīmēts arī kā Dāvida dēls – tauta nostalgiski ilgojās pēc tām dienām, kad ķēniņš Dāvids valdīja un apvienoja divpadsmit Israēla ciltis vienā ķēniņvalstī. Tauta lūkojās atpakaļ uz dienām, kad ķēniņš Dāvids nesa mieru un labklājību.

Kad Jēzus iejāja Jeruzālemē pirmā Pūpolu, jeb Palmu svētdienā, svētceļnieki, kuŗi tur pulcējās uz Pashas svētkiem, sveica Viņu kā tautas gaidāmo Mesiju. Tie uzgavilēja Viņam kā Valdniekam, kuŗš nesīs jaunu kārtību tautas dzīvē. Tiks nokratīts Romas impērijas jūgs! Tauta atkal baudīs brīvību un labklājību. Mūsu Rakstu vietā lasām, ka ļaužu pulks sauca: *“Ozianna! Svētīts kas nāk Kunga vārdā - Israēla ķēniņš!”* (Jāņa ev.12:13b) Bet nedēļu vēlāk daudzi no tiem pašiem ļaudīm sauca: *“Sit Viņu krustā! Sit Viņu krustā!”* Jēzus ar savu nākšanu nepiepildīja tās cerības kuŗas pūlis bija licis uz ķēniņu, uz Mesiju. 2008. gadā iznāca grāmata: *Jesus for President*. Jautājums, ko paceļ mūsu šīs dienas Rakstu vieta – ir: “Vai es velētos Jēzu par prezidentu?” Vai es balsotu par Viņu? Jeb dzirdot Viņa mācību, redzot Viņa darbus, mēs pievienotos Israēla ļaužu spriedumam ka Jēzus nav tāds Valdnieks kādu mēs sagaidījām, kādu iedomājāties. Vai mēs sacītu: *“Jēzus nav tāds Ķēniņš, Valdnieks, nedz Prezidents, par kuŗu es esmu gatavs balsot.”*

I.

1) Kad tajā dienā, pirmajā Pūpolu svētdienā, ļaudis sveica Jēzu kā ķēniņu: *“Ozianna! Svētīts kas nāk Kunga vārdā - Israēla Ķēniņš!”* tie noteikti to darīja, jo bija redzējuši, vai dzirdējuši, par Viņa darbiem. Tie bija dzirdējuši, ka Viņš dziedina slimos un uzmodina pat mirušos. Tā Jāņa evaņģēlija divpadsmitās nodaļas sākumā, kur atrodam Pūpolu svētdienas aprakstu, lasām: **“Tad liels pulks jūdu dabūja zināt, ka Viņš ir tur un atnāca ne vien Jēzus dēļ, bet arī, lai Lācaru redzētu, ko Viņš bija uzmodinājis no mironiem.”** (Jāņa ev. 12:9) Jēzus arī brīnumainā kārtā bija paēdinājis ļaužu pulkus un ļaudis, kuŗi bija baudījuši šo maltīti, vēlējās uz vietas Viņu celt par ķēniņu. Tā lasām: **“Bet Jēzus, manīdams ka viņi taisās nākt, lai Viņu ar varu ņemtu un celtu par Ķēniņu, viens pats atkal uzkāpa**

Foto: ALBA YouTube kanāls

kalnā.” (Jāņa ev. 6:15) Jēzus tad ar laivu devās pāri Galilejas jūrai, lai izbēgtu no pūļa, bet tie dzinās Viņam pakaļ. Jēzus sacīja šiem ļaudīm: **“Patiesi, patiesi Es jums saku, jūs Mani meklējat nevis tāpēc, ka esat redzējuši zīmes, bet tāpēc, ka esat baudījuši no maizēm un paēduši. Uzņemiet sevī nevis iznīkstošo barību, bet barību kas paliek mūžīgai dzīvei, kuŗu jums dos Cilvēka Dēls, jo Dievs Tēvs Viņu apzīmogojis.”** (Jāņa ev. 6:26-27)

Jau šie vārdi vien norāda, ka Jēzus

nebija tāds Ķēniņš, tāds Mesija, kuŗu ļaudis vēlējās. Viņš nesolīja tos apgādāt ar maizi, ar materiālām svētībām. Viņš jau pie savas kārdināšanas, citējot Veco Derību, sacīja: **“Cilvēks nedzīvo no maizes vien, Bet no katra vārda kas iziet no Dieva mutes”** (Mateja ev. 4:4) Jēzus solīja garīgu, ne materiālu bagātību. Tāds Mesija jūdiem nebija vajadzīgs. Arī mūsu dienas lielākai daļai pilsoņu nav vajadzīgs tāds prezidents.

Tauta bija redzējusi, ka Jēzus stingri nostājas pret tautas reliģiskiem un politiskiem vadītājiem, pret rakstu mācītājiem, farizejiem un sadukējiem, kuri apspieda un izmantoja vienkāršos ļaudis. Jēzus ar pātagu bija izdzinis dzīvnieku tirgotājus un naudas mijējus no tempļa, sakot, ka tie Dieva namu ir padarījuši par tirgus namu - vēl vairāk - tie apkrāpj dievlūdziejus. Nav brīnums tādēļ, ka ļaudis redzēja Viņu ka gaidāmo tautas atbrīvotāju – sen iecerēto Mesiju un sveica Viņu ar Ozianna saucieniem. Bet ļaudis bija pārpratuši Jēzus sūtību. Farizeji sacīja: *“Jūs redzat, ka jūs nekā nespējat darīt. , visa pasaule iet Viņam pakaļ.”* (Jāņa ev. 12:19) Bet tie veltīgi bijās, jeb labāk sakot, bijās nepareizu iemeslu dēļ, bijās nelaikā. Kad tauta saprata, ka Jēzus sūtība nav pildīt viņu vēderus ar maizi, ka Jēzus neņems zobenu rokā, lai izdzītu romiešu virskungus no savas zemes, bet saka Pēterim: *“Bāz zobenu makstī, kas zobenu cel, no zobena ies bojā.”* (Mateja ev. 26:52), tā tik pat ātri kā Jēzum uzgavilēja, pagrieza Viņam muguru. Tauta novērsās no Jēzus un sauca: *“Sit*

viņu krustā!” Kad Pilāts sarkastiski norādīja uz Jēzu un jautāja reliģiskajiem vadoņiem: **“Vai lai es jūsu ķēniņu situ krustā, tie atbildēja: “Mums nav neviena ķēniņa kā vien ķeizars!”** (Jāņa ev. 19:15)

2) Jēzus ir Ķēniņš! Jēzus ir Valdnieks! Viņš pats par sevi saka: **“Es esmu Ķēniņš!”** Bet valstība kuru Viņš nes, likumība, kāda valda šajā valstībā, nav tāda, kuŗa ir pieņemama tiem, kas tajā diena sauca: **“Ozianna Ķēniņam!”** Viņš saka : **“Mana valstība nav no šīs pasaules. Ja Mana valstība būtu no šīs pasaules, Mani sulaiņi cīnītos par to, lai Es nekristu jūdu rokās. Bet nu Mana valstība nav no šejienes.”** (Jāņa ev, 18:36) Pilāts joprojām, nicinot jūdus, liek rakstīt virs Jēzus galvas pie krusta: Jūdu ķēniņš!, kaut tie lūdzās, lai tas tā nedara. Pilāts rakstīja patiesību, kuŗu ne viņš, ne jūdi, neapzinājās. Jēzus ir jūdu ķēniņš, ne tikai jūdu, bet *visas pasaules* Ķēniņš, mūsu Ķēniņš. Jautājums tev un man šodien ir: **“Vai mēs Viņu sveicam kā Ķēniņu? Vai mums ir pieņemama Viņa mācība, Viņa likumi?”**

II.

1) Viņā dienā, Pūpolu svētdienā, Jeruzalemē kad jūdi bija tur pulcējušies svinēt Pasha svētkus, tie sveica Jēzu ka Ķēniņu, kā Mesiju. Bet pēc dažām dienām tie Jēzū bija vīlušies un Viņu noraidīja. Vai tas varbūt bija tāpēc, ka tie nebija patiesi ieklausījušies Jēzus mācībā? Tie nebija dzirdējuši ko Jēzus patiešām saka. Tie meklēja Mesiju, kurš nostāsies ar varu pret Romas virskundzību, satvers zobenu un pulcinās sekotājus kaujai. Bet tas nenotika! Ja tie būtu ieklausījušies Jēzus mācībā, tie jau būtu apzinājušies, ka tas nenotiks. Jau Kalna svētrunas sākumā, svētības vārdos, redzam ka Jēzus nebūs tāds Mesija kādu populārā domāšanā tie Viņu bija iztēlojušies. Jēzus sacīja: **“Svētīgi lēnprātīgie jo tie iemantos zemi .”** (Mateja ev. 5:5)

Iejājot Jeruzalemē, Jēzus piepildīja senā pravieša pravietojumu: **“Sakaīt Ciānas meitai, redzi Tavs ķēniņš nāk pie tevis, lēnprātīgs, jādams uz ēzeļa un nastu nesēja ēzeļa mātes kumeļa.”** (Mateja ev. 21: 5) Šeit sastopam to pašu vārdu, kuŗu Jēzus lietoja Kalna svētrunā: Lēnprātīgs. Pravietis liecina ka ķēniņš nāks lēnprātīgs. Bet šis lēnprātīgais ķēniņš

Foto: Avel Chuklanov on Unsplash

iemantos zemi. Ļaudis viņā Pūpolu svētdiena nebija ieklausījušies lēnprātīgā ķēniņa mācībā viņa dzīves laikā. Viņš sacīja: **Jūs esat dzirdējuši, aci pret aci un zobu pret zobu, bet Es jums saku: jums nebūs pretī stāvēt Jaunumam.** Kalna svētrunā Jēzus arī sacīja: **Bet kas tev sit labajā vaigā, tam pagriez otru.** (Mateja ev. 5:38-39) Kādu revolūciju var sacelt šādi rīkojoties? Kādu sacelšanos var veikt ar šādiem noteikumiem? Sist pa vaigu šeit nenozīmē - ievainot , bet gan - otru pazemot, tā ir nicinoša rīcība. Latviski varētu sacīt, dot pļauku kādam, kuŗš ir zemākā stāvoklī, kā es. Parasta izjūta būtu naidīgi lūkoties uz sitēju. Jēzus māca: pagriez otru vaigu. Šādi rīkojoties tu rādīsi, ka esi pārāks par to, kuŗš tevi ieplaukāja. Tāpat ir ar Jēzus mācību - atdot mēteli, kad kāds Tev grib atņemt svārkus. Darīt to, kas ir negaidīts, un, kas apkauno! Romas karavīriem bija tiesības piespiest jūdus nest viņu nastu vienu jūdzi, Jēzus māca nest to divas jūdzes. Ejot divas

jūdzes, cilvēks rāda, ka ir pārāks par savu apspiedēju. Visu šo mācību kulminācija ir vārdi: **Mīliet savus ienaidniekus un lūdziet par tiem kas jūs vajā.** (Mateja ev 5:47) Nē, tāds Mesija, kurš runā šādus vārdus, tāds ķēniņš jūdu tautai nebija vajadzīgs!

2) Kā ir ar mums? Vai mēs vēlamies Valdnieku, kurš mums māca mīlēt ienaidnieku un nestāties pretī ļaunumam ar brutālu varu, bet pārvarēt ļauno ar labo. Vai mēs vēlamies Valdnieku, kurš mums māca neienīst apspiedēju, bet darīt vairāk nekā viņam ir tiesības no mums pieprasīt.? Nē! Jēzus runājot par zobenu, nerunāja par zobenu kas dots drošības sargiem, policijai un armijai. Apustulis saka: Bīsties valsts varas, tā velti nenes zobenu. Bet arī valsts var rīkoties taisnīgi, pēc Dieva prāta, vai brutāli kā zvēri, ārpus Dieva gribas. Jēzus vārdi Kalna svētrunā nav izslēdzami no valsts likumiem un attiecībām starp pilsoņiem valsts dzīvē. Romas karavīru nasta bija tā, kuŗu nest Jēzus mudināja Savus klausītājus, - pie tam noiet ne tikai vienu, bet divas jūdzes..

Protams, mūsu personīgajās attiecībās mums jācenšas izpildīt to, ko Jēzus māca Kalna svētrunā. Viņš nesaka, lai Viņa mācība tiktu apbrīnota kā cēls ideāls, ko grūti piepildīt. Viņš nesaka to tāpēc, lai varētu apbrīnot: **Redziet, cik cēli vārdi! bet atstātu bez ievēribas to, ko Jēzus māca.** Kalna svētruna noslēdzas ar vārdiem, kas rāda, ka Jēzus vēlas, lai Viņa mācība tiktu pielietota mūsu dzīvē. Viņš saka: **Kas Manus vārdus dzird un dara, tas pielīdzināms gudram vīram.** (Mateja ev. 7:24a) Ja darām to,, ko Jēzus mums māca tad mēs esam gudri, ja nedarām, tad esam ģeķi! Par nožēlu Kristum ir daudz apbrīnotāju, bet maz sekotāju. Daudzi apbrīno Viņa mācību, bet maz ir to, kuŗi to cenšas izpildīt dzīvē. Maz ir to, kuri teicas būt Jēzus Kristus sekotāji, kuŗi uz saviem pleciem ņem krustu un iet Viņa pēdās.

Lasām 118. Psalmā par akmeni, kuŗu nama cēlāji atmetuši kā nederīgu. To, kuŗš nāca tā Kunga vārdā, jūdu ļaudis atstūma kā nederīgu. Psalmista vārdi 118. Psalmā ir pravietojums par Pūpolu svētdienu – tie, kas sveica Jēzu kā Ķēniņu pēc nedaudz dienām Viņu atmeta. Kā ir ar mums? Kā ir ar mani un ar

Tevi? Vai arī mēs esam ierindojami starp tiem kuri sauc: “Slavēts, kas nāk tā Kunga vārdā!” un tad esam starp namdariem, kuŗi atmetuši šo akmeni. Kā ir ar mani un Tevi? Vai tad, kad mums sit pa vienu vaigu, esam gatavi pagriezt otru? Jeb, nerunājot nemaz par sišanu - ja kāds mūs kaut kādā veidā aizvaino, kāds brālis vai māsa pasaka vārdu, kas mūs sāpina, vai tad mēs esam gatavi pagriezt otru vaigu, vai esam gatavi piedot? Jeb, ja neatbildam ar asu vārdu, tad tomēr glabājam rūgtumu sirdī? Kā ir ar mums? Ja kāds prasa svārkus vai esam gatavi atdot arī mēteļi, jeb varbūt, labāk sakot, ja redzam kādu bez svārkkiem, bez mēteļa, vai esam gatavi dot kādu no saviem mēteļiem lai viņš nesaltu. Jēzus saka: **Es biju kails un jūs esat mani apģērbuši!** Ka ir ar mums? Ja kāds prasa no mums nest kādu nastu vienu jūdzi, vai pieteicamies nest divas? Ja tiekam aicināti strādāt draudzes labā vienu stundu, vai pieteicamies nostrādāt divas?

Kādu Ķēniņu mēs sveicam? Jēzus Kristus, kuŗš iejādams kā ķēniņš Jeruzāleme pirmā Pūpolu svētdienā, nāca lēnprātīgs. Viņš māca mums - Saviem sekotājiem, staigāt Viņa pēdās. Jēzus pieņēma jūdu ienīstos samariešus un pagānus, apliecinot tiem evaņģēlija vēsti. Viņš mīlēja tos, kuŗus citi atstūma, aizskāra spitālīgos, kuŗi tika uzskatīti kā zem Dieva lāsta savas slimības dēļ. Viņš aizsargāja laulības pārkāpēju, sacīdams, lai tas, kas bez grēka, met pirmo akmeni. Un tas, ka Viņa sekotāju pulka bija daudzas sievietes, rāda ka Viņš nostājās pret tā laika ‘kultūru’, kuŗā sieviete bija manta, pilnīgi pakļauta vīra untumiem. Sievietes tajās dienās bija izstumjamas no mājas, vīrs varēja pieprasīt šķiršanos, ja sieva kaut vai bija piededzinājusi vīra pusdienas. Tā tās tika atstātas bez iztikas.

III

Saviļņotais pūlis pirmajā Pūpolu svētdienā sveica Jēzu kā Kristu, kā Mesiju, kā Ķēniņu. Tie Jēzu sveica kā Glābēju, kā tādu, kuŗš tos atbrīvos no Romas tirānijas. Tie sauca Jēzus! Jēzus! Jēzus!, jeb labāk sakot, tie ebrējiski sauca: Jozua! Jozua! Jozua ! jo tas bija patiesi Viņa vārds ar nozīmi – ‘Dievs glābj’. Bet drīz apklusā pūļa saucieni. Tauta nebija gatava sekot

tādam Mesijam, kuŗš māca pret pāri darītāju pagriezt otru vaigu. Tauta nebija gatava sekot tādam ķēniņam kuŗš uzslavē ienīstos samariešus kā Dieva prāta izpildītājus. Tie nebija gatavi sekot tādam Valdniekam, kuŗš pieņem nicinātos, nešķīstos pagānus. Tie nevēlējas mācīties, ka tam, kuŗš grib būt pirmais, jābūt pēdējām un visu kalpam. Tādēļ nedēļu vēlāk pūļa slavas dziesma no pirmās Pūpolu svētdienas slavas dziesmas pārvērtās Pilāta pils priekšnamā naida saucienos: "Sit viņu krustā! Sit viņu krustā!"

Kādu Kristu tu sveic? Vai tu sveic tādu, kādu pirmajā Pūpolu svētdiena vēlējas ļaudis, kuŗi ceļmalā sauca Ozianna Ķēniņam? Jeb Tu sveic Viņu, kuŗš kā Dieva sūtītais Cietējs kalps, dodas uz Jeruzālemi lai noliktu savu dzīvību pie krusta lai Tevi glābtu?

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

Foto: Pēteris Aļe

„UN TAČU TU ESI SVĒTS” (Ps. 22:4)

Pārdomas Lielā piektdienā¹

Māc. Dr. Pauls Barbins

Varbūt ka mūsu sirdis būtu mierinātas, ja tās redzētu Jēzu, gājienā uz Golgātas krustu, kā stipru varoni, bet tāds Viņš nav. Jēzus ir tik nospiests no ciešanām, ka Viņš pat rosina līdzjūtību no tiem, kuŗi noskatās uz Viņu. Savā bezspēcībā Jēzus pieņem palīdzību no citiem, kuŗi stāv un skatās no ceļmalas. Viens garīdznieks ir aprakstījis šo skatu ar šādiem vārdiem: "Te parādās drūma vienkāršība un nožēlojams kailums šajā, kuŗš, atstāts bez kādas cilvēcības, ceļo uz savu nāvi."

Ar šādu skatu, kā arī ar brutālo realitāti Golgātas kalnā, varam labi saprast, kāpēc uz Jēzus lūpām ir Psalmista vārdi: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu

Foto: ALBA YouTube kanāls

Mani esi atstājis!"

Bet līdzīgi skati notikumam Golgātas kalnā ir atkārtoti redzami pasaules vēsturē. Drūma vienkāršība tika redzēta mūsu pašu tautas māsu un brāļu kara nicinātajās un okupācijas laika sejās. Izmisumu un neziņu redzam cilvēkos šīs dienas Ukrainā. Bezspēcību viegli var pamanīt imigrantu soļos, un ļaunprātīgi izmantoto bērnu un pieaugušo ķermeņos. Droši vien, kaut kas līdzīgs ir redzams, kad novēro-

jam mūsu pašu fizisko un dvēseles būtību. Tādas sāpes ir redzamas visapkārt.

Ir arī viegli saklausāmas tās maigās balsu skaņas,

kas tikko spēj izdvest, "Mans Dievs, Mans Dievs. . ."

Lielās Piektdienas notikumā esam aicināti vērst mūsu garīgo skatu uz Krustā Sisto un ievērot ne tikai Viņa nāvi, bet arī ņemt vērā to, ka Jēzus turpināja dzīvot miršanā. Jēzus ir sasists, apsmiets, un sāpju pilns. Bet ar neizprotamu spēku Krusta Sistais turpina būt uzticīgs Tēvam. Savā uzticībā Jēzus lūdz par tiem, kuri pienagloja Viņu pie krusta, Viņš piedod tiem, kuŗi Viņam blakus mirst, Viņš rūpējas par savu māti un ar savu pēdējo elpu Viņš atdod Savu garu Dievam. Viss šis notiekošais atbalsojas iepriekš minētajā lūgšanas sāpju izsaucienā: "Mans Dievs, Mans Dievs. . ."

Jēzum ir fiziskas gan arī garīgas sāpes. Viņš slāpst. Viņš ir nicināts. Viņš jūtas atstāts. Viņš jūtas aizmirsts. Bet, mirstot pie krusta, Jēzus pacietīgi turpina ticībā gaidīt uz Dievu. Ar visām Viņa sāpēm un jūtām Jēzus mira tā, kā Viņš dzīvoja - pilnīgā uzticībā Dievam.

Foto: ALBA YouTube kanāls

Varbūt mums kā ticīgiem ļaudīm ir grūti visu šo saprast, jo mēs zinām, ka šīm ciešanām un krusta nāvei sekoja augšāmcelšanās. Ir grūti pieņemt visu to, kas notika ar Jēzu, jo ticam tam, ko Jēzus pats sludināja par Savu nāvi un augšāmcelšanos.

Zinot par Dieva apsoliņumiem un par to piepildīšanos, un redzot Jēzu tādās mokās un nemiērā - nav viegli to visu aptvert un domās savienot. Dievs ir apsoliņis, ka nāve tiks pārvarēta, jo pasaule piedzīvos Dieva mīlestības un augšāmcelšanās spēku, un būs jaunas debesis un jauna zeme. Bet, skatoties uz Krustā Sisto, šaubas un nedrošība vairojas.

Jēzus saprot, ka augšāmcelšanās varu nav ies-

pējama piedzīvot pirms miršanas. Nāvei ir jābūt, lai varētu sekot augšāmcelšanās. Lai notiktu tā, kā Jēzus sludināja, zinādams, ka Viņam būs jāmirst.

Vienīgais kas Jēzum bija atlicis, lai pārvarētu mokas un sāpes, - bija mirt tā, kā Viņš bija dzīvojis. Jēzum bija jāpārcieš Sava miršana, nekas cits nebija iespējams. Vienīgā izvēle bija - kā dzīvot miršanā. Jēzus uzņēmās mirt tā, kā Viņš bija dzīvojis visu Savu mūžu, - pilnīgā uzticībā Dieva žēlsirdībai.

Mūsu Lielās Piektdienas apcerē neesam tikuši aicināti uzņemties palīdzēt Viņam nokāpt no krusta, neesam arī mācīti mēģināt aizvietot Krustā Sisto vai uzņemties Viņa brūces un sāpes. Nē, Lielā Piektdiena esam lūgti vērot Jēzu, kuŗš mirst, pienaglots pie krusta, kā arī aplūkot kā Viņš dzīvoja, un kā tas izpaužas - pat Viņa miršanā. Esam aicināti šajā svētīgajā brīdī censties būt tik pat zinoši par Jēzus nāvi, kāds bija Viņš Pats.

Jēzus piedzīvoja, un rāda arī mums to neizprotamo, ka Dieva uzticīgā mīlestība izpaudās vienmēr, pat ieskaitot dzīves mokpilnos brīžus. Bet vēl vairāk, šī Dievišķīgā mīlestība mūs apsedz, sargā un vada arī tad, kad lūdzam: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis."

Kad uzlūkojam Jēzus nāvi pie krusta, mēs klusi pārdomājam mūsu pašu dzīvi pasaules posta un nelaimju vidū, un atļaujam Dieva būtībai mūs stiprināt un mierināt, lai nenobeidzam mūsu lūgšanu ar saucieniem pēc Dieva, bet lai turpinām uzticībā Dieva žēlsirdībai liecināt: "..taču Tu esi svēts!"

¹ Izsaku pateicību par Monty Williams grāmatu "The Gift of Spiritual Intimacy" kura, iepriekšējos gados veidoja manas Lielās Piektdienas pārdomas un lūgšanas.

Foto: Pēteris Aļle

ATSPĒKOJOT MALDU MĀCĪBAS

2021. g. ALBA kongresa dienās

Māc. Dr. Pauls Barbins

Iesākot šīs pārdomas šajā pandēmijas laikā, par uzdoto tematu: "Atspēkojot maldu mācības," es vēlos Jums mazliet pastāstīt par to, kur es pats atrados savā garīgā ceļojumā šīs pandēmijas sākumā.

2020. gada februāris.

Tagad es saprotu, ka garīgā ziņā pats biju tumšā vietā. Strādāju kā Klīvlendas latviešu baptistu draudzes mācītājs, bet draudze jau sešus mēnešus iepriekš bija nolēmuši sanākt tikai divreiz mēnesī. Tajā ziemā laika apstākļu deļ atcēlām dievkalpojumu gan janvārī, gan februārī. Jutos tā, it kā man nebūtu dota izdevība strādāt darbā, uz kuŗu mani Dievs ir aicinājis. Mans dienas kalendārs bija tukšs. Nebija kur doties! Nebija vajadzības kaut ko plānot, vai ko sagatavot. Pat savās mājās jutos nevajadzīgs – meitas jau kļuvušas patstāvīgas, un man kā tēvam arī nav daudz, ko piedāvāt, mācīt, vai dalīt līdzī. Pavadīju daudz laika viens pats savās mājās, sēžot šeit šajā krēslā, pats ar savām domām. Bija daudz laika, ko ziedot lasīšanai un domāšanai. Atsāku lasīt Tomasa Mērtona (*Thomas Merton*) rakstus, kā arī rakstus par viņa garīgo kampaņu (*drive*) un viņa teoloģisko izpratni.

Varbūt zināt, ka Mērtons bija trapistu mūks un ražīgs rakstnieks par kristiešu garīgumu un garīgiem tematiem. Jau vairākus gadus esmu lasījis viņa rakstus un iedziļinājies viņa domās. Kādā šī gada februāra rītā es pirmo reizi lasīju šos teikumus vienā no Mērtona rakstiem: "Zināmā mērā jutos nederīgs, jo mana sūtība nav darīt šo vai citu darbu, bet gan man jābūt Dieva cilvēkam. Tas nedzīvo, lai pildītu

specifisku funkciju; tā sūtība ir pati dzīve" (*"In a certain sense he is supposed to be "useless" because his mission is not to do this or that job but to be a man of God. He does not live in order to exercise a specific function: his business is life itself."*) Mērtons rakstīja šos teikumus tieši savam kolēģim, kādam citam mūkam. Tajā rītā lielā mērā sajutos tā, it kā šie vārdi, rakstīti pirms septiņdesmit gadiem, būtu tikuši rakstīti tieši man. Kāds no Mērtona sekotājiem – Džeimss Finlijs (*James Finley*) – skaidro, ka šī Mērtona doma uzrunā ikkatru kristieti, kuŗš vēlas sekot Dieva pavēlēm un dzīvot uzticībā Dievam. Finlijs raksta, ka ticīgam nekas vairāk nav jādara, kā tikai jāatver sava dzīve Dievam. Tādā veidā kristietis var būt lietderīgs, lai nebūtu veltīgs.

Foto: Pēteris Aļļe

Es cīnījos ar šādu domu un rakstīju savā dienas grāmatā: "Man ir liela neapmierinātība, *frustration*) kuŗa draud pārvērsties dūsmās." Rakstīju: "Šodien būt veltīgam ir vairāk lāsts, nekā svētība". Cīnījos. jo gribēju dzīvot tā, kā Dievs to vēlas, lai es tā dzīvotu, bet turpināju turēties pie domas, ka ticīgajam ir jābūt aktīvam un darbīgam. Ticīgajam ir jābūt aizņemtam dažādās darīšanās un pienākumos, ko pieprasa dzīve.

Finlejs skaidro Mērtona domas šādi: Es turējos pie domas, ka uzticoties saviem paša spēkiem un darbībai, man pašam ir jāizveido sava īstā būtība. Tad mana Ohaijo štata gubernators, Maiks De-Vins (*Mike DeWine*) paziņoja, ka sākot ar pirmdienu, divdesmit trešo martu, visiem: "*non-essential*", vai latviski tulkots "nenozīmīgiem cilvēkiem" ir stingri ieteikts palikt mājās. "Izņemot tos, kas strādā priekš nepieciešamiem uzņēmumiem, - ja dari

nepieciešamu darbu, tev būs palikt mājās. Šī pavēle ir jāizpilda!' (*"Unless you work for an essential business or are doing an essential activity, you should stay home. This order is mandatory."*) Tā pēkšņi vienā acumirkļī pasaule apstiprināja to, ar ko es pats biju garīgi cīnījies vairākas nedēļas. Valdība uzdeva ikkatram iedzīvotājam izvērtēt, cik nepieciešams, cik svarīgs viņš ir. Man bija pašam jāizvērtē, vai tas, kas es esmu, un ko es daru, kā es pavadu savas dienas, vai tas dara mani nozīmīgu vai nenozīmīgu. Sekojot valdības standartiem šajā pandēmijas laikā, sapratu ka pasaule mani uzskata par "nenozīmīgu cilvēku". Viss tas, ko es pats vērtēju: dievkalpošana, baznīca, -apciemot slimos slimnīcā, jeb apviesot draudzes locekļus kuŗi saistīti savās mājās, - dot garīgo padomu gan individiem, gan grupām – nekas no tā visa man nebija. Man nebija, kur nozīmīgi iet, vai ko nozīmīgu darīt. Savā bezdarbībā un savā nedarīšanā es jau jutos "nederīgs. Gubernatora pavēle 2020. gada 22 martā to tikai apstiprināja.

Šo dienu maldu mācība

Baznīcas vēsturē ir bijušas vairākas teoloģiskas domstarpības un diemžēl dažas no tam ir izveidojušās par maldu mācībām. Šajā pandēmijas laikā, pēc mana prāta, tā visspēcīgākā maldu mācība, ar kuŗu kristieši cīnās, ir tā pati mācība, kas bijusi pazīstama jau no kristietības pirmās dienas: Tā ir doma, ka mēs paši varam nosacīt savas dvēseles glābšanu.

Mēģināšu to paskaidrot. Piektajā gadsimtā Anglijā dzīvoja mūks Pelagijs. Viņš bija slavenā teologa un bīskapa Augustīna laikabiedrs. Ēsumā un ļoti paviŗši: Pelagijs apstrīdēja Augustīna mācību par 'žēlastību' un par cilvēku grēcīgo stāvokli. Augustīns mācīja, ka Ādama un levas grēks sabojāja Dieva izveidotās attiecības ar cilvēci, un līdz ar to nākamās paaudzes dzimst grēcīgā, salauztā stāvoklī, kur tikai Dieva žēlastība iespēj izlabot attiecības ar cilvēci un atpestīt cilvēku dvēseles.

Pelagijs pretojās Augustīna teoloģijai, mācot, ka Ādama grēks bija tikai viņa paša lieta, un ka

nākamās paaudzēs piedzimst šķīsti un nevainīgi bērni, un (šis ir tas svarīgākais punkts,) ka cilvēkam, lai tā dzīve būtu morāli skaidra un ticīga, pašam ir jāizvēlas vai uzticībā Dievam saņemt no Viņa žēlastības dāvanu, kuŗu sagādā Jēzus krusta nāve un augšāmcelšanās. Pelagijs mācīja, ka Dieva žēlastība palīdz ticīgiem ļaudīm, bet nav vajadzīga, lai tie kļūtu atpestīti un dzīvotu ticīgu dzīvi vienotībā ar Dievu. Piektajā gadu simtenī Vispārējā Baznīca nolēma Pelagiju pasludināt par ķeceru un viņa mācības uzskatīt par maldu mācībām.

Bet no Pelagija maldu mācības izveidojās mācība, kas šodien saucas par "Semi-Pelagiānismu". Mūsdienu "semi-pelagiānisti" māca: ja jau reiz grēks izjauca Ēdenes šķīstību, un ja, cilvēks piedzimst nešķīstībā un grēkā; un ja, Dieva žēlastība ir svarīga daļa no dvēseles atpestīšanas, tad, kā mūsdienu semi-pelagiānisti tic, - ka cilvēks pats savu dvēseli var atpestīt atkarīgi no tā, vai cilvēks pieņem vai atraida Dieva žēlastības dāvanu. Dievs piedāvā pestīšanu, bet cilvēkam ir jāpiestrādā, lai to saņemtu. Cilvēka dvēseles atpestīšana ir vairāk atkarīga no cilvēka darbošanās, nekā no Dieva žēlastības. Kāds teologs to paskaidro tādā veidā: Dievs tuvojas cilvēkam ar tūkstoš maziem solīšiem, bet pēc semi-pelagiānistu uzskata pestīšana ir atkarīga tikai no cilvēka paša izlemtā un izdarītā viena soļa pie Dieva.

Dievs Savā žēlastībā dāvā pestīšanas dāvanu caur Jēzu Kristu, un cilvēkam ir brīva izvēle to pieņemt vai ne. Es to saprotu. Bet izsmalcinātā, bīstamā slīpā novirze semi-pelagiānistu mācībā ir tā, ka tiek uzsvērtā cilvēka paša darbība un nevis Dieva radikālā un neizsakāmā žēlastība attiecībā uz cilvēku. Tad tādā veidā beigu beigas iznāk, ka cilvēks ir tas, kuŗš pats izkārto savu pestīšanu. Baznīca senlaikos arī būtu noraidījusi semi-pelagiānismu, uzskatot to par ķecerību.

Šodien cilvēki mēģina paļauties tikai vienīgi paši uz saviem spēkiem. Tā izskan apgalvojumi: Mēs pārvarēsim Covid pandēmiju ar mūsu idejām un pašu spēkiem; Ar mūsu idejām un vīziju mēs veidosim jaunu nākotni; Mēs iekārtosim morāli -

ētisku un ticīgu dzīvi ar mūsu pašu izveidotiem plāniem un ar saviem darbiem; Mēs paši nokārtosim mūsu šodienu un arī mūsu nākotni; Mes zinām labāk, kas mums pašiem un mūsu pasaulei ir vajadzīgs..

Šāda domāšana ļoti iespaido arī mūsu ticības dzīvi. Reizēm mēs kā ticīgi ļaudis tušamies pie tā, ka varēsīm izkārtot mūsu dvēseles atpestīšanu paši ar saviem darbiem, uzticoties uz mūsu pašu spēkiem. Paši nolemsim, vai esam vērtīgi, vai ne; kurš ir svarīgs, vai nav tāds; kurš ir vai nav atpestīts.. Mēs balstām mūsu pestīšanu uz mūsu darbiem, uz mūsu dievkalpošanu, uz mūsu ziedojumiem, mūsu lūgšanām, mūsu attieksmi pret dzīves morāliem un ētiskiem izaicinājumiem. Un diemžēl reizēm kļūstam augstprātīgi, pašpārlicināti un pašpalāvīgi mūsu ikdienas garīgajā ceļojumā. Pieņemam, ka zinām, bet Dievu aizmirstam.

Vairāk tomēr, gribam to vai ne, ievērojam to vai ne, **mēs paļaujamies uz mūsu pašu spēkiem un ne uz Dieva žēlastību**. Tas nozīmē, ka ticīgo kristiešu vidū vēl arvien ir sastopami semi-pelagiānisma mācībai līdzīgi uzskati. Tāpēc ir svarīgi atzīt, ka cilvēkam ir brīva izvēle pieņemt Dieva pestīšanas dāvanu vai ne, bet mūsu eksistence kā Dieva mīļotajiem bērniem nav pamatota uz mūsu pašu darbiem, izvēlēm un spēkiem, bet tikai uz Dieva mīlestībā parādīto žēlastību ikkatram caur Jēzu Kristu.

Dzīvības Maize - Jāņa Evaņģēlija 6. Nodaļa.

Lai atspēkotu semi-pelagiānisma mācību, vēlos vērēt mūsu uzmanību uz notikumiem, kā tie aprakstīti Jāņa Evaņģēlija 6.nodaļā. Domāju, ka ievērojot Jēzus darbību šajos notikumos un ieklausoties Jēzus vārdos, mums tiek atgādināts, ka mūsu dvēseles atpestīšana nenotiek caur mūsu cilvēciskajiem darbiem un spēkiem, bet ka dvēseles atpestīšana notiek, pateicoties Dieva bagātīgajai žēlastībai.

Atcerēsimies, kā šī nodaļa iesākās. Liels ļaužu pūlis seko Jēzum un Viņa mācekļiem gar Galilejas

jūru, līdz viņi visi nonāk laukumā kalna malā. Ir pieņemts uzskatīt, ka Jēzus no kalna ļaudis uzrunāja un mācīja. Bet kādā brīdī Jēzus "pacēla acis un, redzēdams, ka liels pūlis nāk pie Viņa, sacīja Filipam: Kur lai pērkam maizi, ko tiem ēst?" Zinām, kas tad notika: Filips kopā ar Andreju atbildēja uz Jēzus jautājumu ar šaubām un skepsi, tā parādot, ka uzticoties tikai uz cilvēka darbību, nebūtu iespējams paēdināt šo lielo pūli. Bet Jēzus, paņemdams tās piecas maizes un divas zivis, kas Viņam bija tikušas noziedotas, paēdināja visus ļaudis. Un ne tikai paēdināja, bet visi ēda, - cik kurš gribēja - un visi tie bija papildnam paēduši. Vēl arī bija palikuši pāri divpadsmit grozi ar maizes drupatām - tā parādot Dieva bagātības pārpilnību: dāvāt vairāk nekā mums ir vajadzīgs. Ja uzdevums paēdināt lielo pūli būtu bijis atstāts mācekļu rokās, nekas nebūtu paveikts. Bet caur Dieva žēlastību visi tika paēdināti.

Nakamā aina: mācekļi atrodas jūras vidū laivās, kad paliek tumšs un saceļas liela vētra un lieli viļņi. Mācekļi redz Jēzu pa jūru staigājam. Pienācis tuvu laivai, Jēzus saka viņiem: " Es tas esmu, nebstieties!" Varbūt, ka mācība šeit ir, ka Jēzus spēj virzīt mūs cauri dzīves grūtībām un izaicinājumiem, kur mēs paši to nespējam, ja paļaujamies vienīgi tikai uz mūsu pašu spēkiem un spējām.

Tad seko gaŗa diskusija par "Dzīvības Maizi". Iesākas ar Jēzus sacīto Saviem sekotājiem: "Dzenieties nevis pēc iznīkstošās barības, bet pēc barības, kas paliek uz mūžīgo dzīvību." Izklusās tā, ka Jēzus izaicinātu Savus sekotājus, lai tie censtos saprast, kas ir visvairāk nozīmīgs un vērtīgs. Mācekļi tad jautā, kā tiem būtu jārikojas, lai tie patiešām darītu Dieva darbus?" Ievērosim, ka cilvēks atkal no jauna grib noskaidrot, kas tam īsti jādara. Jēzus atbild: Dieva darbs ir tas, ka jūs ticat uz To, kur Viņš ir sūtījis." Tas cilvēkam ir jādara, lai iepriecinātu Dievu un sekotu Dieva pavēlei: " Tici Jēzum Kristum!"

Jēzus māca, ka tas ir vērtīgs un tas ir nozīmīgs, kas ir no Dieva, kurš dod dzīvību pasaulei. Paši sevi nevaram paēdināt vai uzturēt. Cilvēks pats nevar

izveidot dzīvību. Cilvēks meklē To, kas var paēdināt izsalkušo, un kas dod dzīvību mirušajam - viss it viss tas nāk no Dieva! Mēs paši nespējam izveidot vai sasniegt to, pēc kā mūsu dvēseles kāro. Jēzus sacīja: „Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un dod pasaulei dzīvību.” Mācekļi atbildēja: Kungs, dod mums vienmēr šo maizi!

Jēzus saka: Es esmu Dzīvības Maize. Kas nāk pie Manis, tam nesalks, un, kas uz Mani tic, tam neslāps nemūžam. Es jums sacīju, ka jūs gan esat Mani redzējuši, bet tomēr neticat. Visi, ko Tēvs man dod, nāks pie Manis, un to, kas pie Manis nāk, Es nekad neizmetīšu ārā, jo Es neesmu no debesīm nācis, lai darītu Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis. Mana sūtītāja griba ir, lai neko no tā, ko Viņš Man ir devis, Es nepazaudētu, bet augšāmceltu pastarā dienā. Mana Tēva griba ir lai ikvienam, kas skata Dēlu un tic uz Viņu, būtu mūžīgā dzīvība un Es to augšāmcelšu pastarā dienā.”

Tas, ka vienkārša uzticība Dieva sūtītajam Jēzum Kristum ved cilvēku uz mūžīgo dzīvību, un nevis uzticība cilvēka paša darbiem un spēkam,- to daudziem ir bijis grūti pieņemt. Reliģiskie vadītāji sāka kurnēt. Ļaudis nesaprata. Pat daži no Jēzus vistuvākajiem sekotājiem izsacīja savas šaubas.

Nodaļas beigās evaņģēlija autors raksta, ka daudzi no Jēzus mācekļiem to dzirdēdami, ir teikuši: "Šie vardi ir skarbi. Kas tajos var klausīties?" Un Jēzus tiem jautā: "Vai tas jums ir par apgrēcību?"

Tas nav tieši izsacīts, bet jādomā, ka mācekļu reakcijā uz Jēzus jautājumu izskan uzskats, ka mūsu pestīšana ir dāvana no Dieva. Mācekļiem bija grūti saprast un grūti pieņemt, kā tas var būt, ka viņiem pašiem nekas cits nav jādara, vienīgi tikai jāuzticas Jēzum, lai saņemtu mūžīgo dzīvību. Un Jēzus Saviem mācekļiem un tāpat arī mums šodien - atgādina, ka tas patiešām ir tik vienkārši. Uzticība Jēzum Kristum, Dieva sūtītam, atpestīs mūsu dvēseli. Ne mūsu pašu darbi, ne paļaušanās uz mūsu pašu domām, idejām, vai spēkiem - ir tas, kas dod mūsu dvēselei dzīvību, bet gan tas, ka ēdam un baudām to dzīvības maizi, ko Dievs bagātīgā

pārpilnībā mums dod!

Tava būtība ir tā, ka tu esi Dieva mīļotais!

Pirms astoņpadsmit mēnešiem, pandēmijas sākumā, es pats turējos pie tās maldu mācības, ka man pašam ir jānosaka mana būtība un jāizkārto manas dvēseles atpestīšana. Tas tika apstiprināts ar Ohaijo štata mandātiem, kuŗi noteica, kuŗš ir vērtīgs un kuŗš nav; kā arī ar manis paša neērtības sajūtu, ka es nedaru pietiekami daudz, lai iegūtu Dieva mīlestību.

Kaut kad pēc tam, kad pandēmijas ierobežojumi bija izzīnoti, es sāku pārlasīt Henrija Nouvena (*Henri Nouwen*) grāmatu *'Life of the Beloved'*. Maza vienkārši uzrakstīta grāmatiņa, ko biju lasījis sen-sen atpakaļ. Šajā grāmatā Nouvens mēģina atgādināt savam draugam ka starp visiem ikdienas pienākumiem, starp visiem garīgiem jautājumiem, starp visām dzīves neziņām un šaubām, un jautājumiem par to, "kas es esmu" - Dievs mēģina mūs uzrunāt un atgādināt, ka mēs ikkatrs esam Dieva mīļotais.

Manos vārdos: mēs ikkatrs esam vērtīgi, jo Dievs mūs mīl. Cik atbrīvojoša ir tāda mācība! Zināt, ka es esmu Dieva mīļotais - ne ar to, ko es daru, vai ko paveicu, vai kā citi mani vērtē vai uzskata. Es esmu Dieva mīļotais, jo Dievs tādu mani ir radījis.

Bet lasot šo Nouvena grāmatu, garīgās cīņas manā dvēselē turpinājās. Es stingri vēl turējos pie tās maldu mācības, ka mana būtība - mana eksistence – tas, kas es esmu - pamatojas uz to, ko es daru; uz tā, kā citi par mani domā un mani uzskata. Turējos pie tās maldu mācības, ka ar saviem darbiem un paļaujoties uz manis paša spēkiem es varu pats sevi izglābt un atpestīt.

Tad lasīju šos vārdus (p.35)

Pasaules tumšie spēki mēģina mums iestāstīt, ka mūsu vērtība ir veidota no mūsu darbības un no tā, ko mēs darām; ka mūsu vērtība nāk no tā, kā citi vērtē mūs; ka Dieva mīlestība ir nopelnāma; ka man

nepienākas Dieva žēlastības dāvana, kas dota Jēzū Kristū. Varbūt šāda maldu mācība skan vēl skaļāk šajā šaubu, neziņas un izaicinājumu laikmetā.

Bet cauri visiem pasaules trokšņiem skan Dieva balss, kas atkārtoti mūs uzrunā un saka: Tu esi Mans mīļotais. Tu esi man nozīmīgs un vērtīgs.

Lai Dievs palīdz mums ikkatram sadzirdēt Dieva aicinošo balsi, kas atkārtoti mums atgādina par Dieva bagātīgo žēlastību un mīlestību, kas parādīta Jēzū Kristū! Turēsimies pie Dieva mācības, ka katrs esam Dieva mīļotais bērns.

FILADELFIJAS LATVIEŠU KONCERTKORIS

Gunta Plostniece

Filadelfijas latviešu koncertkoris sniedza savu gadskārtējo Ziemassvētku koncertu svētdien, 19.dec. Sv.Jāņa luterāņu baznīcā, *Newtown Square*.

Koncerts šogad bija ar īpaši intīmu raksturu, korim ienākot baznīcas telpā ar aizdegtām svecītēm un dziedot "Klusa nakts, Svēta nakts". Koris dziedāja svētku dziesmas un instrumentālisti atskaņoja solo

gabalus un viss vijas ar dzejnieku Liesmas un Artūra Cīruļa u.c. dzejām. Klātesošie noklausījās mācītājas Gijas Galiņas svētku meditāciju.

Pēc koncerta koris un svētku viesi baudīja jubilejas torti uz kuras bija uzrakstīts gada skaitlis "1896" tas ir kora dibināšanas gads.

Filadelfijas latviešu korim ir bagāta mūzikāla

Foto: Gunta Plostniece

vēsture. Tas ir vecākais latviešu koris Amerikā ar nepārtrauktu darbību.

Koris sāka savu darbību kā Filadelfijas latviešu baptistu draudzes koris, dziedot ik svētdienas draudzes dievkalpojumos. Ievērojams laiks kora vēsturē bija tad, kad to vadīja komponists Viktors Baštiks. Vēlāk koris, Guntas Plostnieces vadībā, izveidojās par koncertkori, iesaistot latviešu dziedātājus un mūziķus no plašākas apkārtnes kā arī diriģentes Plostnieces profesionālos kolēģus.

Ar prieku koris turpina dziedāt un cerēt uz daudz gadu dziesmotu nākotni.

No kreisās: vijolniece Aija Tighe, altvijolniece Annija Kerno, diriģente Gunta Plostnieks, pianiste/ērgelniece Ieva Carucci, deklamētāja Julia Plostnieks, čelliste Linda Alle-Murphy

Foto: Gunta Plostniece

AIZLŪGUMS PAR MIERU UKRAINĀ

Enoks Biķis

Rīgā aust pavasara svētdienas rīts. Marta mēneša vidus. Vēl daba snauž un nav modusies no ziemas miega. Skaidrajās debesīs mākoņu tikpat kā nav. Pirmie saules stari rotājas senatnīgā, pirms vairāk nekā 120 gadiem celtā Mateja baptistu draudzes dievnama lielajos logos, kad tajā ierodas, kā parasti raduši, pirmā, agrā dievkalpojuma. 9.30 dalībnieki.

Lielās dievkalpojumu zāles pašā priekšā, kupola telpā, koŗa solos draudzes koŗa un kamerkoŗa "Matejs" dziedātāji kopā ar mūziķiem un vokālās grupas dziedātājiem. Pie kanceles sāniem attiecīgi katrā tās pusē Ukrainas zeltaini zilais un Latvijas sarkan-balt-sarkanais karogi un to vidū pašā centrā kanceles priekšpusē Mateja draudzes vēsturiskais karogs ar stilizētu lauvas attēlu ('Lauva no Jūda').

Vokālās grupas dziedātājiem arī tēŗpu apdarē iezīmējas Ukrainas akcenti – zilais un zeltainais.

Kancelē svēŗrunu par tematu: "Dievs ir uzticams" saka mācītājs Edgars Deksnis. Viņš citē Jēzus vāŗdus: "Kas mīl savu dzīvību, tas to zaudēs, bet, kas savu dzīvību šajā pasaulē nīst, tas to pasargās mūŗīgai dzīvībai." Tas nozīmē, ka daudz bīstamāka par nāvi šajā pasaulē ar kļūt atšķīrtība no Dieva visā

mūŗībā. Runātājs deklamē senās baznīcas dziesmas vāŗdus: "Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils."

Mācītājs Edgars Deksnis

Pēc pirmā – agrā dievkalpojuma beigām tā dalībnieki neizklīst, bet paliek kopā ar tiem, kas ierodas uz nākamo – starpkonfesionālo dievkalpojumu, kam jāsākas plkst.11.00. Mācītājs Ainars Baštiks iesāk dievkalpojumu ar lūgšanu. Dziedātāji un mūziķi uz paaugstinājuma un dalībnieki dievkalpojumu plašajā zālē vienojas Meta Redmena dziesmā: "Tu mani neatlaid, ejot cauri mieram, vēŗrai.. Tu mani neatlaid, Kungs, mani neatlaid nekad!/Pat ja eju es cauri ēnu un nāves ielejai../Es nebaidīšos ļaunuma, jo mans Dievs ir ar mani/Un, ja Dievs ir ar mani, no kā man baidīties? –

Kopskats

Vēl seko otra dziesma [Chris Tomlin] – “Kā varu klusēt..” ..Tev nedziedāt?/ Mana sirds dziedās: Dievam gods!/Acis pacelšu naktī tumšākā, jo zinu – Glābējs dzīvs!

Kā pirmais no Latvijas Kristīgo konfesiju pārstāvjiem uzrunu saka Rīgas Debesbraukšanas latviešu Pareizticīgo baznīcas virspriesteris Jānis Dravants. Viņš te šajā Lielā Gavēņa pirmajā svētdienā ieradies Latvijas Pareizticīgās Baznīcas Metropolīta Aleksandra uzdevumā. Uzrunā izskan sāpes par šo vardarbības uzliesmojumu un neaizsargāto civiliedzīvotāju bojā eju netālajā no mums Ukrainā. Runātājs uzsver, ka Pareizticīgo Baznīca Latvijā ir daudznacionāla: tajā ir krievi, ukraiņi, baltkrievi, latvieši, gruzīni, grieķi, armēņi, moldāvi. Nekāds nacionālais naidis kristiešu starpā nav pieļaujams, un arī Latvijā tas nepastāv, kā to vairākkārt ir apstiprinājis mūsu premjers Kariņš.

Rīgas centrā katru dienu noteiktā stundā skan baznīcu zvani, lai atgādinātu sātīgo patiesību, ka tuvumā ir karš un ka jāaizlūdz par mieru Ukrainā. Virspriesteris Jānis Dravants pēc savas uzrunas saka lūgšanu un aicina tai pievienoties. Viņš lūgšanas vārdus saka dziedošā balsī kā liturģijā.

Tad uzrunu saka Romas katoļu Baznīcas Rīgas Arhibīskaps metropolīts Zbignevs Stankevičs. Viņš aicina domāt un aizlūgt par bēgļu problēmām, ko radījis karš tepat Eiropā netālu no mums. No Ukrainas aizbēguši, lai aizsargātos no kara šausmām un okupantu zvērībām, vairāki miljoni pamatiedzīvotāju. Tuvākās Eiropas valstis, tajā skaitā arī Latvija tiem dod patvērumu. Vecās Derības laikā bieži tiek minēta triāde: bāreņi, atraitnes un svešinieki, par kuriem tādās kritiskās situācijās, kā karš, it īpaš jāparūpējas. To darīt ir aicinājis pāvests Francisks. Tāpat, kā palīdzības darbā iesaistās baptistu, pareizticīgo un luterāņu draudzes, to dara arī Latvijas katoļi. Viņi uzskata, ka Jēzus māte – Jaunava Marija ir vajāto tai skaitā arī bēgļu Aizbildne, jo Jāzepam ar Mariju kopā ar Bērnu Jēzu bija jābēg uz Ēģipti, lai aizsargātos no Hēroda patvaļas. Palīdzības darbu palīdz organizēt katoļu organizācija. Viņš lūgšanā izlūdzas, lai Dievs groza agresora prātus tā, ka Krievija attopas un ir gatava noslēgt mieru.

Kora un mūziķu izpildījumā izskan dziesma “Pazemīgais Kungs” – Es gribu tāds kā Tu, Jēzu, lai

man ir Tava sirds,/ Tu esi Dievs pazemīgiem, Tu - Pazemīgais Kungs.

Uzrunu saka Latvijas evaņģēliski – luteriskās baznīcas arhibīskaps Jānis Vanags. Cenšoties saprast notiekošo Krievijas pret Ukrainu uzsāktā kara sakarā vispirms jāatceras, ka mēs visi kā cilvēki esam cēlušies no viena cilvēka (Apust. darbi 17:26, jaun. tulk.) - tātad visi esam vienlīdzīgi. Kaut arī esam vairākkārt dzirdējuši apgalvojumus, ka krievi un ukraiņi ir "brāļu tautas," tad tagad grūti izprast, kāpēc tagad šāds 'vecākā brāļa' naidis pret jaunāko. Jāpalūkojas atpakaļ senlaikos, kādēļ Kainā pamodās tāds naidis, ka tas izdzēsa Ābela dzīvību." (1.Moz.4:1-8,- j.tulk.) "Kaina garam" nedrīkstam dot vietu un vaļu rīcībai tagad, no tā jāatbrīvojas, tāpēc arī vienoti šodien lūdzamies par mieru Ukrainā.

Arhibīskaps saka lūgšanu un aicina klātesošos pievienoties tai.

Kā pēdējais no Latvijas kristīgo konfesiju vadītājiem uzrunu saka LBDS Bīskaps Kaspars Šterns. Visiem, kuri šodien ir iesaistīti kritiskajā situācijā sakarā ar karu Eiropā, ļoti aktuāls jautājums ir drošība, ne tikai ap mums, bet arī mūsos pašos iekšēji, un tāpēc mums pašiem jāizdara savas sirds un domu inventarizācija. Varbūt tad atklāsim, ka neesam uz pareizā ceļa, tad būs jāatzīst savi grēki, tie jāizsūdz, jālūdz pēc piedošanas - un tad būs

jālūdz kopīgi ar psalmistu: "Kungs, vadi mani uz pareizā ceļa!"

Dziedātāji un mūziķi vienoties R. Grantovska dziesmā: " Svētī, Kungs, šo mūsu zemi../ Svētī, Kungs, jo Tavi bērni esam uz apsolītās zemes šīs/

svētība, kuŗā ,skaitot no kreisās luterāņu arhibīskaps Jānis Vanags, vidū mūsu- baptistu bīskaps Kaspars Šterns un tad labajā pusē rīgas katoļu metropolīts Zbignevs Stankevičs

Mūsu Tēvs, kas debesīs Tu valdi,/ Un svētīts ar' lai top Tavs Vārds, Jel patvērumā Savā stiprā ņem zemi, tautu šo, ak, Kungs!

Pēc kopīgi sacītas lūgšanas " Mūsu Tēvs Debesīs!" un svētīšanas vārdiem,- dievalpojums noslēdzas ar dziesmu " Cik liels mūsu Dievs!"

Enoks Biķis, Rīgas baptistu Mateja draudzē

Foto – sagatavoja Pēteris Tīss no Mateja draudzes video You tube.

Photo: Todd Trapani on Unsplash

REDZI ES ESMU ŠE: SŪTI MANI!

Piecdesmit gadi tā Kungs darbā Amerikas latviešu baptistu apvienībā (ALBA) un draudzēs

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Otrā daļa:

KALPOŠANA FILADELFIJAS UN BUKSKAUNTIJAS LATVIEŠU BAPTISTU DRAUDZĒS 1994. – 2022

Kad astoņus gadus biju kalpojis kā Bukskauntijas draudzes mācītājs, Filadelfijas draudze mani aicināja uzņemties arī viņu draudzes gana pienākumus. Tas bija tādēļ, ka draudzes mācītājs Pauls Odiņš, sasniedzis sirmu vecumu, 89 gadus, nolēma nolikt savus mācītāja pienākumus un kopā ar dzīves biedri Zeltu pārcelties uz dzīvi pie dēla un ģimenes Albekerkijā, Jaunmeksikā. Neilgi pēc pārcelšanās uz turieni, 1994. gada 26. novembrī Dievs aicināja viņu uz mūžīgām mājām, Es devos uz Jaunmeksiku lai viņu izvadītu pēdējā dusā. Zīmīgi, ka atgriežoties no izvadīšanas mani mājās gaidīja vēstule no māc. Odiņa kura ceļā bija pavadījusi ilgāku laiku. Tajā viņš rakstīja, cik ļoti viņam trūkst latviešu draudzes, un sacīja: *“Lūdzu Dievu par latviešu baptistu draudzēm katru dienu. Lūdzu arī par tevi, lai Dievs dod tev spēku un veselību apkalpot abas divas šīs draudzes.”*

Kad es 1994. gada 1. jūlijā uzsāku darbu Filadelfijas draudzē, tajā darbojās vēl visi draudzes zari. Katrā dievkalpojumā dziedāja koris dirigentes Guntas Plostnieces vadībā, un tai asistēja pazīstamais diriģents un komponists Viktors Baštiks. Divreiz gadā, - Ciešanu laikā un Ziemsvētkos koris turpināja sniegt izcilus koncertus, kuŗi piesaistīja plašu publiku. Kad uzsāku darbu, ērģelniece vēl bija Elsiņa Lagsdone, kuŗa gandrīz 75 gadus Filadelfijas draudzē bija kalpojusi kā pianiste un ērģelniece. Neilgi pēc tam, tuvojoties savai 100 gadu jubilejai, viņa nolika savus ērģelnieces pienākumus.

Kad sāku darbu, notika arī Svētdienskola Svena Kalniņa vadībā. Tā kā dievkalpojumi sākās 8:30 no rīta, tad Svētdienskola notika tūlīt pēc kopējā dievkalpojuma un tai sekoja kora mēģinājums. Brālis Svens Kalniņš uzticīgi savā kalpošanā turpināja daļēji Svētdienskolas darbu, apvienojot to ar

māc. Dr. Uldis Ukstiņš ar dzīves biedri Benitu Foto: Autors

pieaugušo Filadelfijas un Bukskauntijas draudžu locekļu Bībeles studijām dalībnieku mājās.

Ļoti aktīvs draudzes zars bija Māsu pulciņš, kas darbojās Almas Švernas vadībā. Vienu gadu māsa Šverna bija arī ALBA's Māsu Apvienības vadītāja. Viņa vadīja pulciņa darbu kopš 1951. gada un to turpināja, līdz kamēr Tas Kungs viņu aicināja Savās mūžīgajās mājās. Šajā kapacitātē viņa, līdz ar manu dzīves biedri Benitu, kuŗa tajā laikā bija arī NABU (Ziemeļamerikas baptistu Māsu Apvienības) sekretāre, - devās uz Pasaules baptistu (BWA) kongresu Dienvidu Korejā, kur satikās ar māsu Līviņu Godiņu no Latvijas, pirms vēl Latvija bija atguvusi savu neatkarību.

Kā visi mūsu ALBA's māsu pulciņi, tā arī Filadelfijas māsas rūpējās par palīdzību, gan apkārtējiem trūkcūcietējiem, gan veicot palīdzības darbu Latvijā, Brazīlijā, Bolīvijā un citur pasaulē. Māsas rīkoja savus gada svētkus, Ziemsvētku eglītes un garīgi audzinošas programmas sava pulciņa biedrenēm. Protams māsas arī rūpējās par draudzes saimniecības vajadzībām.

Pirmajos manas kalpošanas gados Filadelfijā noturējām arī nedēļas vakaros Bībeles un lūgšanas stundas. Manas kalpošanas laika sākumā, līdz savai

aiziešanai mūžībā draudzes priekšnieks bija Jānis Aļle. Viņš rūpīgi vadīja draudzes darbu noturot ik mēnesi padomes sēdes, sadraudzībai un draudzes darba kārtošanai.

Jāpiezīmē, ka tad, kad uzsāku kalpošanu Filadelfijā 1994. gada rudenī, draudzes aprūpē nāca viens no trim LBDS teoloģijas studentiem, vēlākais LBDS bīskaps, Pēteris Sproģis. Šos trīs studentus ALBA sponsorēja uz studijām ASV. Pēteris Sproģis studēja teoloģiskajā seminārā un to absolvēja 1997. gadā ar teoloģijas maģistra grādu. Viņam sekoja vēl viens students, Haralds Bartkevičs, kurš semināru beidza 2000. gadā. Semināram atrodoties ļoti tuvu Filadelfijas baznīcai, kad biju dievnamā, tad bieži satikos ar šiem studentiem.

Draudze 2000. gadā svinēja savu 100. gadu jubileju, lai gan tā bija jau sākusi pulcēties 19. gadsimta beigās, jo gadus skaitīja no inkorporācijas, kas bija 1900. gadā. Jubileju iezīmēja svētku dievkalpojums un koncerts: *Eastern Baptist* semināra telpās. Kā runātājs bija aicināts mācītājs Pēteris Sproģis.

Cauri gadiem draudzes darbs turpinājās parastajā kārtībā. Locekļu skaitam samazinoties, pagājušā gadā draudze nolēma, ka ir pienācis laiks pārdot savu iemīļoto dievnamu, kurā tā bija pulcējusies 60 gadus. Beidzamais dievkalpojums notika 2021. gada 12. septembrī, kopīgi ar Bukskauntijas draudzi. Kad dievnams tika pārdots, draudzes darbs neapstājās. Draudze turpina sanākt vienu, vai divas reizes mēnesī kāda tās locekļa mājā. Parējās svētdienās draudzes locekļiem ir izdevība piedalīties Bukskauntijas draudzes dievkalpojumos, vai arī kādā tuvākā amerikāņu baptistu draudzes dievkalpojumā.

KALPOŠANA AMERIKAS LATVIEŠU BAPTISTU APVIENĪBAS DARBĀ 1970.-2022.

Kā minēju šī raksta iepriekšējā daļā (*Kristīgās Balss* 2021. gada otrajā numurā,) tiku ievēlēts ALBA padomē 1970. gada kongresā 25. gadu vecumā, kad biju vēl semināra students Bostonā. Tātad es esmu bijis vairāk kā 51 gadus kā daļa no šīs padomes. Pirmais mans uzdevums bija sarīkot ALBA draudzēs evaņģelizācijas sapulces, pievienojoties tā apzīmētajiem: "KEY 73" evaņģelizācijas pasākumiem

visās Savienotajās valstīs. Arī katrā mūsu draudzē notiek evaņģelizācijas pasākumi un 1973. gadā ALBA Nometnes temats bija: "Evaņģelizācijā". Tiku ievēlēts par ALBA priekšsēža mācītāja Fridricha Čukura palīgu un 1986. gadā, mācītājam Fr. Čukuram aizejot mūžībā, paliku par priekšsēdi. Šajā amatā tiku apstiprināts katru gadu, līdz 2022. gadam.

Kad kļuvi par ALBA priekšsēdi, tad arvien vairāk tikaja atvērtas durvis sadarbībai ar brāļiem un māsām Latvijā. Jau 1988. gadā Kārlis Augstroze izkārtēja ceļojumu uz Latviju grupai no ALBA un Brazīlijas latviešu baptistu draudzēm. Brazīlijas grupu vadīja mācītājs Ilgonis Janaitis. Tas bija pirmais šāda veida apviesojums Latvijā pēc kara. Tā laika Latvijas baptistu bīskapa Jāņa Tervita vadībā varējām apviesot draudzes: Rīgā, Jelgavā, Slokā, Liepājā, Kuldīgā, Aizputē Grobiņā, Talsos un Ventspilī. Sajūsma ar kuru mūsu grupa tika atkal pēc 34 gadu pārtraukuma uzņemta Latvijas baptistu draudzēs, ir neizmirstama. Kad sākām atstāt Aizputes dievnamu, kur stundām ļaudis bija gaidījuši mūsu atbraukšanu, atskanēja spontāni: "*Dievs svēti Latviju*". Esmu neskaitāmas reizes dziedājis mūsu tautas himnu, bet gribu sacīt, ka tā bija visneizmirstamākā reize. Acis pildījās asarām un sirds līksmojās priekā!

Pēc tam, nākamajā, 1989. gadā, atkal Kārļa Augstrozes vadībā lielākai grupai no mūsu ALBA draudzēm bija izdevība apviesot mūsu brāļus un māsas gan Brazīlijā, gan Bolīvijā. Tiešām bija aizkustinoši redzēt misijas darbu, ko brāļi un māsas dara Rinkonā, Bolīvijā. Prieks ir, ka tas turpinās vēl šodien, un, ka mēs kā ALBA cauri gadu desmitiem esam varējuši to atbalstīt.

Man ir prieks ka es varēju sadarboties ar vairākiem LBDS bīskapiem. Pirmais, protams, bija mācītājs Jānis Tervits, kuŗam jau 1977. gadā bija dota izdevība ceļot uz ASV un piedalīties mūsu Apvienības nometnē un kongresā. Pēc tam man bija jauka sadarbība ar Jāni Eisānu, Andreju Šternu, Jāni Šmitu un Pēteri Sproģi. Viņi visi ir bijuši viesi mūsu ALBA kongresos. Mācītājs Šmits protams arī bija Toronto draudzes mācītājs un daļa no mūsu Apvienības. Pašreiz priecājos par labo sadarbību ar

bīskapu Kasparu Šternu, kurš arī bija starp studentiem, kuri mācījās LBDS teoloģiskā seminārā. Šeit jāpiezīmē ka uz ALBA aicinājumu, sedzot ceļošanas izdevumus, kā tas bija ar LBDS bīskapiem, pie mums viesojās LBDS ģenerālsēkretārs Ilmārs Hiršs, māc. Juris Šulcs, māc. Ainārs Baštiks, māc. Viesturs Kalniņš un kā beidzamais - māc. Edgars Godiņš 2001. gadā.

Uz manu ierosinājumu, paplašinoties mūsu spējām palīdzēt brāļiem un māsām Latvijā, tika nodibināts: "Latvijas evaņģelizācijā fonds". Fonda pirmajos gados ALBA draudžu locekļi tika mudināti regulāri, katru nedēļu ziedot šim fondam. Tika nodrukātas speciālas aplokšnes lai veicinātu šos ziedojumus. Pēteris Aļģe, šī fonda vadītājs, ziņoja 1995. gada kongresam, ka esam saziņojuši šim fondam \$150,000. Gadiem ejot, mūsu palīdzība LBDS izteicās dažādos veidos. Sevišķi lielu lomu ieņēma ALBA Māsu apvienība, vadītājas Benitas Ukstiņas darbs. Māsu gadiem ejot, ir atbalstījušas plašu palīdzības un audzināšanas darbu. No 1995. gada esam regulāri uz LBDS nosūtījuši katru gadu kādus \$35,000. Kopīgi tas ir ap \$910,000. Tādēļ no 1988. gada esam uz LBDS nosūtījuši vairāk kā \$1,000,000 dolārus. Tajā nav ieskaitīts tas, ko tieši uz Latviju sūtījušas ALBA draudzes un individuālie draudžu locekļi, ne arī atbalsts teoloģijas studentu izglītošanai šeit ASV. Esam arī krīzes laika atbalstījuši Savienības nama uzturēšanu. Esmu pateicīgs ka varējām pielikt palīdzīgu roku evaņģēlija vēsts izplatīšanai Latvijā.

Bez palīdzības tieši LBDS, esam palīdzējuši izstudēt pieciem teoloģijas studentiem, ļaujot tiem iegūt teoloģijas maģistra grādu, sedzot visus dzīvošanas izdevumus. Semināri laipni piešķīra pilnas stipendijas. Pirmais students kuru aicinājām, bija Edgars Mažis, kurš ieradās šajā krastā ar savu dzīves biedri Kristīnu 1989. gadā, un beidza studijas četrus gadus vēlāk ar teoloģijas maģistra grādu no *Gordon-Conwell* semināra. Viņam līdztekus sāka studēt arī viņa dzīves biedre Kristīna. Viņa ieguva bakalaura grādu no *Gordon-Conwell*. ALBA 1994. gadā aicināja vēl trīs studentus, kuri bija beiguši LBDS teoloģisko semināru, turpināt studijas šeit ASV. Studenti bija jau minētais Pēteris Sproģis,

Eastern semināra (tagad *Palmer*) absolvents. Martiņš Balodis, *Gordon-Conwell* semināra absolvents un Pēteris Eisāns *Bethel* teoloģiskā semināra absolvents - *St. Paul* Minnesotā. Vēlāk aicinājām vel vienu studentu, Haraldu Bartkeviču, kurš arī beidza *Eastern (Palmer)* semināru Filadelfijā. Daļēji esam atbalstījuši arī citu studentu teoloģisko izglītību; Dr. Ilmāru Hiršu, Andreju Balodi un Valdi Tēraudkalnu.

Uz Dr. Ilmāra Hirša, LBDS teoloģiskā semināra vadītāja uzaicinājumu es biju pasniedzējs šajā seminārā. Kādus piecus gadus, divas reizes gadā, rudenī un pavasarī, uz mēnesi mācīju semināra audzēkņus. Visvairāk man bija izdevība mācīt pirmā kursa studentus. Svētdienās biju aicināts kā runātājs vairākās LBDS draudzēs Kad atrados Latvijā, bija arī jauka izdevība vairākkārt piedalīties LBDS gadskārtējos kongresos un nodot ALBA sveicienus. Pateicība nākas nelaiķim Kārlim Augstrozem, tā laika ALBA priekšsēža biedram, kurš daudzkārt veicināja manus braucienus uz Latviju.

Šeit jāpiezīmē ka arī mana dzīves biedre Benita vairākkārt ceļoja uz Latviju kā ALBA māsu pārstāve un kā darbiniece NABU, Ziemeļamerikas māsu apvienībā. Šajā kapacitātē viņai bija iespēja iegūt palīdzību māsu darbam Latvijā. Viņai bija izdevības sadarboties ar tā laika māsu darba vadītāju Līviju Lāmi, tagad Godiņu. Māsu Līvijas Godiņas izkārtotumā Benita apviesoja daudzas draudzes, uzrunājot māsu un visu draudzi. Viņai bija izdevība būt un runāt jauniešu un māsu nometnēs un vienreiz pat runāt cietumā. Nožēloju, ka kopīgi ar Benitu Latvijā varējām būt tikai vienu reizi. Tas bija 1988. gadā, kad Latvija vēl bija zem Padomju Savienības varas. Tā neiznāca kopīgi izbaudīt mūsu skaisto dzimteni un tēvzemi.

Šie divi īsie rakstiņi nav domāti ne kā autobiogrāfija ne arī ALBA's, vai Bukskauntijas, vai Filadelfijas draudžu darba izsmeļošam aprakstam. Šeit ir tikai dažas sīkas atmiņas par manu vairāk kā 50 gadu kalpošanu latviešu baptistu darbā Savienotajās Valstīs. Dienu pēc dienas un gadu pēc gada manas domas un mana dzīve, līdz ar manu

dzīves biedri Benitu un manu ģimeni bija saistītas cieši ar šo darbu.

Es sešu gadu vecumā, līdz ar vecākiem, Eduardu un Irēni, atceļojām no Vācijas uz ASV. Sākam apmeklēt Klīvlāndes latviešu baptistu draudzi, kuŗas mācītāju Juri Barbinu tēvs ļoti labi pazina no Latvijas laikiem. Biju aktīvs svētdienas skolnieks Klīvlāndes latviešu baptistu draudzē. Vēlāk tur biju jauniešu pulciņa vadītājs un svētdienskolas skolotājs. Klīvlāndē tiku kristīts no mācītāja Artura Meija, mana garīgā tēva. Tur iemīlējos savā dzīves biedrē Benitā Kronbergā un tikām no māc Meija salaulāti 1967. gada 28. oktobrī. Nepilnu gadu pēc tam devāmies uz Bostonu, kur studēju *Andover Newton* teoloģiskajā seminārā, ņemot aktīvu dalību Bostonas draudzes dzīvē, vairāk-kārt runājot dievkalpojumos. *Andover Newton* semināru absolvēju 1971. gadā un tiku ordinēts Bostonas draudzē. Bostonā dzima Benitas un mana pirmā meita Anita Līvija, 1970. gada 22. decembrī.

Ceļš pēc draudzes aicinājumu, veda atpakaļ uz Klīvlāndi. Tur nokalpoju kā mācītājs 15. gadus. Tur piedzima mūsu otrā meita Astrīda Austrā 1972, gada 23. novembrī un trešā meita Ērika Rita 1979. gada 17. februārī. Tiku aicināts 1986. gadā par

mācītāju Bukskautijas latviešu baptistu draudzē un 1994. gadā, par Filadelfijas latviešu baptistu draudzes mācītāju. Šeit salaulāju savas trīs meitas: Anitu ar Danielu *McClain* (mācītāja Jēkaba Dubelzara maz- maz dēlu), Astrīdu ar *Aaron Rudolph*, kurš arī ir mācītāja dēls un Ēriku ar *Nicholas* Stūrmani, mūsu ALBA ilgadējā kasiera dēlu. Šeit dzima Astrīdai un Āronam mūsu divi mazbērni, Lūkass un Tessa. Šajos gados arī iegūstu "*Doctor of Ministry* " grādu no Bēteles teoloģiskā semināra, "*St. Paul*" Minesotā. Mana doktora grāda tēze ir par to, ko Ļjaba grāmata var mācīt latviešu ticīgiem par ciešanu nozīmi, ņemot vērā tās ciešanas kuras pārdzīvojusi mūsu tauta.

Pateicos saviem vecākiem, kuŗi ievadīja mani ticības ceļā. Pateicos jo sevišķi manai dzīves biedrei Benitai, kura visās manās mācītāja gaitās bijusi man, kā labā roka. Viņa arī kā mūsu darba vadītāja ir daudz dažādos veidos cēlusi darbu draudzēs un Apvienībā. Bez viņas palīdzības nebūtu varējis izdzīvot. Paldies arī manām trīs meitām, kuŗas mani ir atbalstījušas visdažādākajos veidos. Protams, vislielākā pateicība nākas manam Kungam un Pestītājam, Jēzum Kristum, kurš mani aicinājis būt strādniekam Viņa vīna kalnā!

JŪS PĒTĀT RAKSTUS

Enoks Biķis

" Jūs pētāt rakstus, jo jūs domājat tur gūt mūžīgo dzīvību, un tie ir, kas liecina par Mani! Bet jūs negribat nākt pie Manis, lai jums būtu dzīvība." (Jāņ.5:39,40 – jaunais,2012.g. tulkojums)

Par augstāk citētās Svēto Rakstu vietas interpretāciju:

Manā bērnības un agrās jaunības laikā no šīs Rakstu vietas tika atvasināts visnotaļ pozitīvs un labs pamudinājums vai pat

Foto: Autors

pavēle: " Meklējiet Rakstos! ", kaut gan evaņģēlista Jāņa citētie Jēzus vārdi Jāņa evaņģēlija 5.nodaļas 40.pantā liecina par Jēzus kritisko , pat nosodošo attieksmi pret Saviem oponentiem, kas "negrib nākt pie Viņa, lai iegūtu dzīvību" un pat slēpti vai atklāti kavē Jēzus kalpošanu.

Kļūdainās interpretācijas cēloņi meklējami latviešu valodas gramatikas nepilnīgās zināšanās – ka tiek jauktas

darbības vārdu izskanas (galotnes) *stāstījuma* (konstatācijas) un *pavēles* (aicinājuma) izteiksmēs, ko vēl ļoti bieži dzird nepareizi lietojam latviešu runā arī mūsu dienās. To vēl varētu piedot Glikam, kā sveštautietim, kas vajadzīgās stāstījuma formas "Meklējat.." vietā ir lietojis pavēles formu "Meklējiet.." Kā par nelaimi šī gramatiskā kļūda ir tikusi daudzkārt tiražēta visos turpmākajos Bībeles izdevumos, it īpaši kamēr vien tie tika iespiesti vecajā gotu burtu ortogrāfijā. Arī manā grāmatu plauktā goda vietā stāv šāda Bībele, kuŗu vecāki, man vidusskolu beidzot, uzdāvināja ar ierakstu: *Vaiņodē, Jāņa dienā, 1954.gada 24.jūnijā: vecmāmiņa, tēvs, māte, māsa Rute, brāļi Pēteris, Toms un Teofils.* Šīs Bībeles titullapā ir iespiesti vārdi: "Izdota no Britānijas un ārzemju Bībeles biedrības, Rīgā, Bībeļu Depo, Blaumaņa ielā Nr.3, 1929.gadā. Brīnumainā kārtā tā pavisam jauna un neskarta bija saglabājusies visu Otrā Pasaules kara gadu laikā un bēgļu gaitās. Man toreiz dāvētajā Bībelē Jāņa ev.5.nod.39.pantā gan vārds "Meklējat.." ir pareizajā gramatiskajā formā: "Meklējat.."

Vairums grāmatu, mēbeles un dzīvokļa iekārta palika dzīvoklī pie Liepājas Nācaretes baznīcas, kad mēs - mūsu ģimene - vidzemnieku zirga pajūgā, ko tie bija atstājuši Liepājas ostā, uzkāpjot uz bēgļu kuģa, varējām doties bēgļu gaitās no krievu lidmašīnu sabombardētās Liepājas uz Zūrām, kur 1945.gada pavasarī Ventas krastos sagaidījām vācu armijas kapitulāciju un kara beigas. Tā pašā gada rudenī mans tēvs mācītāja kalpošanu uzsāka Rucavas draudzē, kur sekošanu Kristum ūdens pagremdē kristībā apliecināju arī es kā astoņarpus gadīgs zēns 1946.gada Lieldienās. 1953.gadā mūsu ģimene pārcēlās uz Vaiņodi, jo tēvs tika aicināts kalpot turienes baptistu draudzē (Starp citu, Vaiņode ir mana tēva dzimtene). Vaiņodē 1954.gadā arī beidzu vidusskolu un tajā pašā gadā iestājos Rīgas medicīnas institūtā, kuru beidzu 1960.gadā, ārsta prakses sākumā un visā tās turpmākajā laikā vienlaicīgi turpinot darboties arī Mateus draudzes mūzikālajā kalpošanā pie ērģelēm un klavierēm.

Padomju laikā nevienā grāmatu veikalā nedz arī antikvariātā nevarēja nopirkt Bībeli, jo tā bija

aizliegto grāmatu sarakstā. Vienīgi tūristiem no ārzemēm izdevās dažus eksemplārus kā "kontrabandu" ievest Latvijā. Pirmoreiz redzot Bībeli latviešu valodā " jaunajā drukā" ar latīņu burtiem, mūsu paaudzei tas likās neparasti un zināmā mērā kā brīnums. Ārzemēs iespiestās Bībeles jaunajā drukā ar latīņu burtiem un ar 1965.gadā revidētā teksta versiju mēs netraucēti sākām saņemt tikai XX gadsimta astoņdesmito gadu beigās, sākoties Latvijas "trešajai atmodai" ar sekojošo Latvijas Neatkarības atjaunošanu. Tad arī luterāņi Latvijā ar toreizējā arhibīskapa Gailīša svētību bija izdevuši Jauno Derību " jaunajā drukā" , un atceros, kā mēs kā aktīvi 'Gideonu' biedrības pārstāvji gājām pie viņa pēc akcepta, lai izplatītu slimnīcās, skolās, viesnīcās un cietumos zilās nelielā formāta ārzemēs iespiestās Gideonu Jaunderības. Tie bijām mēs – Gideoni. Te jānosauc arī Andris Akmens no Mateus draudzes, Jānis Čirkšis no Liepājas baptistu Ciānas draudzes, vēl brāļi no citām Rīgas evaņģēliskām draudzēm un daži citi.

Tagad vēl – atgriežoties pie Jāņa evaņģēlijā 5:39 citētajiem Jēzus vārdiem. Visos izdevumos " jaunajā drukā" , kuriem pamatā ir 1965.gadā ārzemju latviešu kompetentu teologu un literātu revidētais teksta variants, ir nevis vairs " meklējat..", bet gan – " pētījiet..: tāpat arī jaunākajā Latvijas Bībeles biedrības 2012.g tulkojumā: " pētāt..". Ir labi ne tikai tas, ka pareiza ir darbības vārda tagadnes *stāstījuma izteiksme* bet arī attiecīgā *darbības vārda izvēle*, " meklējat.." vietā liekot " pētāt.." , kam visam tā pēc konteksta arī jābūt!

Visā augstāk sacītais nenozīmē, ka Raksti nav jāiepazīst, ka uz to nav jāpamudina un jāaicina. Nebūt negribu noliegt pētīšanas nozīmi. Tomēr domāju, ka kristieša dzīvē svarīgi ir aicināt *meklēt* Rakstos, bet pētīšana lai paliek ne tik daudz laju, kā teologu un valodas un literatūras speciālistu ziņā, un nebūt nav mazsvarīgi, ar kādiem motīviem to dara...

Enoks Biķis,

2018.gada 4.decembrī, labots un papildināts 2022. gada 11.janvārī

PAR GIDEONIEM

IZPLATĪT KRISTUS PATIESĪBAS UN DZĪVBAS VĀRDUS

Enoks Biķis

Internacionālās Gideonu biedrības darbības sākums saistīts ar notikumu 1898.gadā, kad divi ceļojoši pārdevēji, kristieši sastapās viesnīcā un viens otram jautāja, kur gan varētu atrast kādu Svēto Rakstu eksemplāru, jo paši, ne viens ne otrs, nebija paņēmuši līdzīgu savas Jauderības. Radās ideja: būtu labi, ja katrā viesnīcā numurā būtu Jauderība. Ideja realizējās tā, ka abi šie cilvēki kopā ar domu biedriem 1899.gada 1.jūlijā Viskonsinā, ASV nodibināja biedrību, kas uz brīvprātīgu ziedojumu pamata iespieda portatīvas, kabatas formāta Jauderības (arī kopā ar psalmiem) un novietoja tos pieejamās vietās viesnīcu numuros, armijā, ārstniecības iestādēs, cietumos, mācību iestādēs un citās sabiedriskās vietās un iestādēs. Biedrība tika nosaukta Gideona vārdā. Nosaukumā Gideons bija izvēlēts kā paraugs, jo tas.. *rīkojās tieši tā, kā viņam pavēlēja Dievs.* Gideonu biedrības biedri var būt biznesmeni (darījumu cilvēki, uzņēmēji) un profesionāļi – speciālisti, - vīrieši pāri 21 gadu vecumam un kā palīdzes – viņu sievas. Organizācijas centrs ir Našvilē, ASV Tenesijas štatā (*Nashville, TN*) un biedru skaits 270.000. Katru gadu tiek izplatītas ap 80 miljoni Bībeļu.

Bībelē par Gideonu lasām Soģu grāmatā. Kad israēlieši bija iegājuši Apsolītajā zemē, tiem visapkārt vēl bija daudz ienaidnieku, pret kuru uzbrukumiem bija jābūt gataviem aizstāvēties. Gideons bija drosmīgs karavadonis un lietoja neparastus līdzekļus, darīja tā, kā viņam bija pavēlējis Dievs. Viņš uzveica ienaidnieka pārspēku ar savu mazo karaspēka vienību. “Viņš sadalīja tos (kopskaitā Gideona vienības vīru bija trīs simti) trīs grupās ar vadītājiem, deva visiem pūšamos ragus (taures, kas izgatavotas no aunu ragiem) un tukšas krūkas (krūzes), kurās iestatītas degošas lāpas. Viņš vīriem teica: “ Skatieties uz mani un dariet tāpat. Redzi, kad es nonākšu līdz nometnes malai, tad dariet tāpat kā es. Kad es pūtīšu ragu – tad lai visi, kas kopā ar mani, dara tāpat kā es! Tad arī jūs pūtiet

ragus visapkārt nometnei un sauciet: Kungam un Gideonam!” *Gideons kopā ar simts vīriem nonāca līdz nometnes malai vidējās sardzes sākumā, kad tie tikko bija nomainījuši sargus. Viņi pūta ragus un sadauzīja krūkas, kas tiem bija rokās. Visas trīs grupas pūta ragus un sasīta krūkas, turēdami kreisajā rokā lāpas un labajā – ragus, ko pūst. Viņi kļiedza: “ Zobens Kungam un Gideonam!” Ikviena palika stāvēt savā vietā apkārt nometnei. Bet nometnē visi skraidīja, kļaidīja un bēga. Kad skanēja trīs simti ragu. Kungs vērsa ikvienu zobenu pret katru un pret visiem. Un viss karaspēks bēga..” (Soģu gr.7: 16-22a – jaunais, 2012.g.tulkojums).*

Gideonu emblēmā iezīmējamie minētie simboli: krūka, lāpa un rags.

Gideonu organizācijas biedri var būt uzņēmēji (darījumu cilvēki), kā arī profesionāli speciālisti - vīrieši, kas ir 21 gadu jauni vai vecāki un kuri ir evaņģēliskas kristiešu draudzes locekļi. Kā palīgi var darboties viņu sievas (dzīvesbiedres).

Mana kā “Gideona” pieredze ir bijusi visai īslaicīga un epizodiska. Par iespēju darboties Gideonu organizācijā uzzināju vienlaicīgi ar Latvijas neatkarības atjaunošanu. Jo padomju varas piecu gadu desmitu laikā arvien vairāk un vairāk bija jāsamierinās ar domu, ka laikam nekad vairs nebūs iespējams iegādāties jaunu, mūsu dzimtajā latviešu valodā iespiestu Svēto Rakstu eksemplāru. Padomju okupācijas pirmo gadu desmitu laikā lietotām XX gadsimta sākumā vai vēl agrāk latviešu valodā izdotās un toreizējā “vecajā drukā” (gotu burtu “šriftā”) iespiestos Bībeles eksemplārus, cik nu kādi kurās mājās vai dievnamos bija saglabājušies. Starp citu, no savas bērnības atceros, ka jau divu gadu vecumā burtoju staciju nosaukumus “ jaunajā drukā” , kad ar vilcienu no Rīgas caur Tukumu braucām pie vecmāmiņas ciemos uz Ventspili, bet triju gadu vecumā jau varēju izlasīt un pazīt “ gotu

šrifta” , tas ir vecās drukas burtus Bībelē. Padomju okupācijas periodā, ap XX gadsimta vidu šur un tur mūsu Dzimtenē Latvijā kā brīnumziedi uzplauka pirmie Bībeles eksemplāri “jaunajā drukā”, ko, riskējot ar nepatīkšanām no “modro” robežsargu puses, ierodoties ciemos Latvijā, atveda ārzemju latvieši, jo tolaik padomju vara Bībeli un garīgās grāmatas bija aizliegusi ievest un klasificēja tās kā “kontrabandu”. Necilā, vienkārši iesietā grāmata saucās kā 1965.gadā revidētais izdevums, bet mēs to atvērām un lasījām ar aizmācētu elpu un turējām rokās kā Brīnumu. Tad uz Latviju sāka braukt okeāna kuģu mehāniķis Kristofers Smits no Anglijas un katrā Latvijas apmeklējumā atveda pa kādam Britu un Ārzemju Bībeļu biedrības izdotam Bībeles eksemplāram latviešu valodā. Kristofers bija biežs viesis Rīgas baptistu Mateja draudzē, līdz kamēr padomju “ drošības iestādes” viņam kategoriski noliedza braukt uz Latviju. Mākslas vēsturnieks Mateja draudzē Gunārs Jukumnieks (1930-2020) viņam piešķīra goda titulu: “Jūrnīks ar Bībeli” . Kad Latvijā viesojās Pasaules Baptistu Savienības ārlietu darba vadītājs, latviešu mācītājs Ādolfs Klaupīks (1900-1979), viņš katru reizi atveda kādas ērģeļu notis, ko man sūtīja ASV Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes ērģelniece Fanija Stūrmane, manas māmiņas Austras Biķes (1914-2002) bērniņas svētdienas skolas biedrene no Ventpils laikiem, un arī pa kādam Jaundērbas un Psalmu eksemplāram latviešu valodā.

Pienāca ateistiskā padomju okupācijas režīma krišana XX gadsimta 90-to gadu sākumā, un tikai tad uzzinājām, ka Rietumu pasaulē kādās 200 valstīs pastāv un darbojas Gideonu organizācija, kas izplata Jaundērbas viesnīcās, mācību iestādēs, ārstniecības iestādēs, cietumos un armijā. Brālis Andris Akmens no Rīgas baptistu Mateja draudzē mani rosināja, kopīgi ar viņu doties uz skolām un ārstniecības iestādēm, nesot papes kastes ar Gideonu organizācijas izdotajām Jaundērbām un psalmiem. Ne viena, ne otra rīcībā mums nebija vieglās automašīnas, tāpēc braucām ar maršruta pasažieru autobusiem. Bijām manas bērniņas skolā Rucavā, kura toreiz vēl bija vidusskola, bijām arī Kuldīgā, kur vēlāk Andris kādu laiku kalpoja kā baptistu draudzes

sludinātājs. Kad mēs ar Gideonu Jaundērbām bijām ceļā uz Aizputes vidusskolu, nakšņojām toreizējā Sakas baptistu draudzes mācītāja Teodora Bērziņa (1928-2019) mājās Sakas pagastā. Rīgā Gideoni pulcējās reizi nedēļā kādā II stāva telpā (“augšstābā”) Ernesta Birznieka-Upīša ielas namā netālu no Rīgas Galvenās dzelzceļa stacijas, kur kopā ar brāļiem no krievu Vasarsvētku (pentakostu) draudzes studējām Pāvila vēstuli Romiešiem un katru reizi ziņojām par paveikto Gideonu darbā, kā arī pārrunājām nākotnes plānus. 90-to gadu beigās mani ievēlēja par asociēto profesoru Latvijas Universitātes Medicīnas fakultātē. Maniem ārzemju studentiem noderēja Gideonu Jaundērbu angļu eksemplāri, kuri bija iesieti baltā apvākojumā, (kā tas ārstiem, medicīnas māsām un medicīnas studentiem pienāktos,) vienā sējumā kopā ar psalmiem un Sakāmvārdiem (*Proverbs*), ko izdalīšanai studentiem saņēmu no krievu brāļiem Kad jautāju,- kāpēc tāda kombinācija -, man tika atbildēts: abas minētās Vecās Derības daļas Jaundērbai pievienotas, lai piesaistītu ne tikai prozelītu, bet arī uz ortodokso jūdaismu orientēto lasītāju uzmanību. Vairāk nekā puse studentu bija “krievvalodīgie”, kas bija apguvuši latviešu valodu pat labāk, nekā latviešu ģimnāzijas beigušie. Viņiem noderēja katrā Jaundērbas sējumā paralēli atrodamie krieviskie un angļiskie teksti. Kāds no šiem studentiem gadu vēlāk atnāca pie manis un stāstīja, ka - pateicoties saņemtās Jaundērbas lasīšanai, viņš atradis ceļu pie Jehovas liecniekiem. “Ak vai!” – pie sevis nodomāju. Bet tad vēlāk uzzināju, ka viņš pats sapratis, ka ir nomaldījies, un drīz vien pārtraucis piedalīties jehoviešu sanāksmēs tā sauktajās “Valstības zālēs.” Otrās un trešās tūkstošgades mijas laikā, vai pareizāk, laikā ap to, man bija uzticēts sabiedrīks pienākums – būt par Latvijas Pediatru Asociācijas prezidentu, un tā XX gadsimta pēdējās desmitgades un XXI gadsimta pirmās desmitgades laikā man vairākkārt nācās pārstāvēt Latvijas bērnu ārstus starptautiskos kongresos dažādās Eiropas valstīs, Izraēlā un Ķīnā. Eiropā gandrīz katrā viesnīcas istabiņā ir pieejams Gideonu Jaunās Derības eksemplārs trijās valodās: vācu, franču un angļu – tikai šķiet, ka tie pārāk reti tiek atvērti.

Mēs – visi mani studiju biedri – vienmēr katru gadu bijām paraduši satikties. Bijām beiguši medicīnas studijas 1960. gadā, absolvējot Rīgas medicīnas institūtu. Aizvadītā vairāk nekā pusgadsimta laikā bijām palikuši pavisam nedaudzi, tikāties kādreizējā latviešu uzņēmēja un filantropa Augusta Dombrovska XX gadsimta sākumā uzceltajā “Ziemeļblāzmas” Pilī Rīgā Vecmīlgrāvī, kur Bezalkohola biedrībā “Ziemeļblāzma” vairākus gadus darbojās mūsu kolēģe un studiju biedrene Ciemalda Lūkina (1932.- 2021.), kādreizējā Latvijas izglītības ministra Juŗa Plāķa mazmeita un ārsta Ernesta Plāķa meita. Biju nolēmis nolikt mūsu pulcēšanās zālē uz galdiņa Gideonu Jauderības, lai pa eksemplāram var paņemt katrs, kas vien vēlas,

un tam saņēmu atļauju. Kāds varbūt bija neizpratnē.. Bet jutos pārsteigts, cik cieši saistīti ar Gideonu kalpošanu ir daži no maniem kursa biedriem, par ko līdz šim nebiju varējis ne iedomāties. Jaunizdotos ļoti skaisti noformētos un iesietos kabatas formāta Jauderību eksemplārus ar Psalmiem pielikumā biju saņēmis no Rīgas Gideonu luterāņu kolēģiem, kas aktīvi darbojas un katru nedēļu pulcējas Vecrīgā, vēsturiskās Reformātu baznīcas piebūves zālē.

Enoks Biķis

Rīgas baptistu Mateja draudzē

Labots un papildināts 2022.gada 11.janvārī

KĀRLIS AUGSTROZE

24. XII. 1931— 6. I. 2022†

Katru pavasari Savienotās Valstīs griež pulksteni vienu stundu uz priekšu lai ar to par vienu stundu pagarinātu vakara saules mirdzumu. Nupat ASV kongress oficiāli izdeva likumu nākotnē laiku vairs negrozīt. Protams, cilvēku likumi negrozīs saules gaitu. Mēs - cilvēki spējam savas dienas gaitu tikai mainīt, pagriežot savus pulksteņus uz priekšu vai atpakaļ.

Foto: Ģimene

Kad es atrados slimnīcā, telpā, kurā tika veikta manas sirds operācija, tad no jauna apzinājos, ka mana sirds, mans iekšējais pulkstenis, tiks apstādināts, lai varētu veikt operāciju, un, ka es esmu Lielā pulksteņa Meistara rokās. Es zināju, un zinu šodien, ka Viņš ir Tas, kurš iegrieza manu dzīves pulksteni, un, kad iztecējis būs mans dzīves laiks, Viņš būs vienīgais, kas to apstādinās. Manam ticības brālim Kārlim Augstrozem 89. gadu vecumā, 6.

janvāra pēcpusdienā, atrodoties savās mājās, kamēr dzīves biedre Inta bija blakus telpās, Dievs apstādināja tā sirds pulksteni.

Cik labi mums ir apzināties, ka Kārlis pazina savu Radītāju. Viņš savu dzīvi bija nodevis Meistara rokās jau bērnu dienās Brazīlijā. Tēvs, mācītājs Dr. Jānis Augstroze un viņa dzīves biedre Hilda Viks Augstroze,

uzticīgi kalpoja Brazīlijas latviešu baptistu draudzēs. Kārļa tēvs mira 94 gadu vecumā, bet māte 96 gadu vecumā. Kārlis piedzima 1932. gada, 24. decembrī, “*Presidente Prudente*” pilsētā, Brazīlijā. Viņam bija četras māsas un divi brāļi: Anna, Ausma, Vilma, Valda un Jānis, un Valters.

Gadi nāk un iet. 2021.g. 12. septembrī Kārlis un Inta nosvinēja 62 laulības gadus. Inta ir mācītāja Fridricha Čukura un Martas Čukures meita.

Fridrichs Čukurs kalpoja kā mācītājs baptistu draudzēs Latvijā un 35 gadus bija Bukškauntijas latviešu baptistu draudzes mācītājs. Viņš 33 gadus ilgi bija arī Amerikas latviešu baptistu apvienības (ALBA) priekšsēdis. Viņam aizejot mūžībā 1986. gada 22. augustā, priekšseža amatā sekoja mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš.

Apvienībā (ALBA) Kārlis, kā padomes loceklis ieņēma vairākus amatus. Viņš bija ilggadējs mācītāja Dr. U. Ukstiņa kā priekšsēža biedrs. Viņš bija Apvienības pārstāvis pie Vispasaules baptistu savienības (BWA) un pie Brazīlijas latviešu baptistu apvienības (BLBA), ar kuŗu viņam bija ciešas saites. Kārlis arī bija aktīvs Apvienības kongresu un nometņu rīkotājs un bieži tajās bija runātājs. Viņš 1988. gadā vadīja pirmo pēc kara ALBA un BLBA grupu uz Latviju, kad tā vēl bija zem Padomju Savienības.

Kārlis Augstroze un mācītājs Uldis Ukstiņš 35 gadus abi strādāja kopīgi Bukškauntijas draudzē. Draudzē Kārlis bija ilggadējs padomes loceklis, draudzes kopējs, ērģelnieks un kora dziedātājs. Viņš arī reiz bija: "Brāļu kopas" vadītājs. Dievs arī man deva izdevību kalpot un strādāt kopīgi ar Kārli šajā draudzē. Kopīgi mēs apmeklējam vairākus Vispasaules baptistu savienības (BWA) kongresus un apmeklējam arī misioneres laukus Rinkonā, Bolīvijā, kā arī Latvijā.

Aiz Kārļa paliek dēls Ralfs ar dzīves biedri Silviju (Erdmanis) un viņu meita Lija un dēls Ardmans. Lija (Hanzovska) ar dzīves biedru Ēriku un meitām Olīviju un Alisi, dzīvo Latvijā. Ardmans Augstroze ar dzīves biedreni Casey dzīvo Bukškauntijā. Aiz Kārļa arī paliek viņa četras māšas: Anna, Ausma, Vilma un Valda, kuŗas dzīvo Brazīlijā. Brāļi sagaidīja viņu mūžībā!

Bēru dievkalpojumu vadīja mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš un tas pulcināja bēriniekus no tuvienes un no tālienes. Tas notika 15. janvārī, Bukškauntijas latviešu baptistu draudzes dievnamā. Tur tikai pirms dažām dienām iepriekš, Kārlis kā draudzes kopējs bija runājis pie Svētā vakarēdiena galda. Viņa pārdomas ir šajā *Kristīgās Balss* numurā. Dievkalpojumā ērģeles spēlēja Linda Aļļe *Murphy*,

bet solo dziesmu: *Par katru stundu* (Kārlis Skalbe un Jānis Kalniņš), dziedāja Gunta Plostniece. Filadelfijas latviešu baptistu draudzes priekšnieks Ģirts Stūrmanis lasīja 23. Psalmu, bet mācītājs lasīja Jāņa ev. 11:21-25; Pāvila vēst. romiešiem 6:1- un Jāņa Atklāsmes grāmatā 21:1-4. Mācītājs arī sniedza pārdomas un vadīja lūgšanās. Piemiņas brīdis tika visā pilnībā uzņemts video un arī tika tieši pārraidīts uz Latviju un Brazīliju. Kārlis tika pārpelnots, un apbedīšana būs Latvijā, Paltmalē, ģimenes īpašumā.

Kārlim bija daudz talantu un spēju. Viņš dienēja ASV armijā un viņa dienesta laiks izbeidzās kā: "Specialist 3-rd Class" 1958. gadā. Laicīgā darbā viņš gandrīz visus savus darba gadus strādāja pie *Delta* aviokompānijas, pie kuŗas bija sācis strādāt jau 1959. gadā. Laicīgā darba beidzamajā posmā Kārlis ieņēma: "Senior Vice President of International Marketing" posteni pie "Transbrasil" aviokompānijas.

Dievs ir noteicējs par katra viena mūsu dzīvi! Viņš ir tas, kuŗš apstādinās katra mūsu dzīves pulksteni. Mūsu dzīves laiks ir Viņa mūžīgajās rokās. Pirmā kopdziesma bēru dievkalpojumā beidzās ar vārdiem: "Vaigu vaigā! Ak, kāds svētīgs brīdis būs Viņu redzēt, pazīt To, Jēzu Kristu, Pestītāju, dvēš'les draugu mīļāko!" Cik labi mums kā ticīgiem ir zināt, ka pēc nāves skatīsim vaigu vaigā mūsu Pestītāju. Cik labi mums kā ticīgiem ir zināt, ka reiz atkal tiksimies pie Debesu Tēva troņa ar mūsu brāli un draugu – Kārli!

Benita Ukstiņa

Bukškauntijas draudzes korespondente

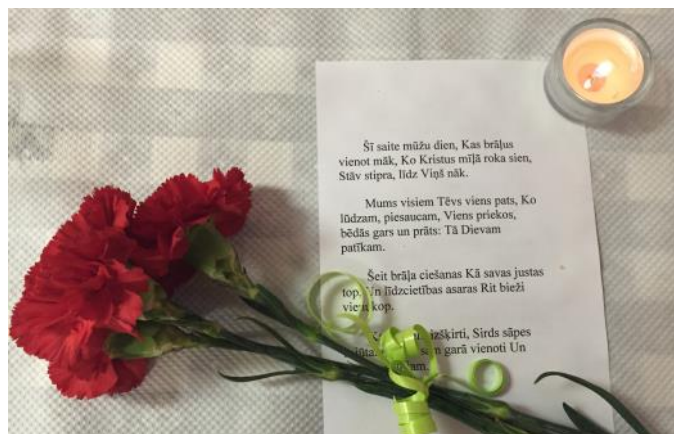

Foto: Pēteris Aļļe

SVENS KALNIŅŠ

29. I. 1948— 11. XII. 2021†

Foto: Ģimene

Svens Kalniņš 73 gadu vecumā aizgāja mūžībā pagājušā gada 11.decembrī, *St. Luke's* slimnīcā, *Bethlehem* pilsētā, Pennsylvania štatā, pēc četrus gadus ilgās cīņas pret vēzi. Svens ir dzimis *São Paulo*, Brazīlijā un atceļojis uz ASV 10 gadu vecumā. Viņa vecāki bija Laimons un Viktorija Kalniņi. Dace (Lācis) Kalniņa, arī jau aizgājusi mūžībā, bija viņa mīļotā sieva. Svenu mīļā atmiņā patur dzīves biedrene Sarma (dzimuse Urna), dēls Grants (*Courtney*) Kalniņš, mazmeitas *Teagan* un *Peyton*, mazdēls *Beckham*, un brālis *Glen (Charla)* Kalniņš.

Svens (kā arī viņa vecāki), bija Filadelfijas latviešu baptistu draudzes loceklis. Svens visu savu mūžu

kalpoja draudzē gan kā svētdienskolas vadītājs, gan arī kā saimnieks, kārtībnieks, padomes loceklis, un pilnvarotais. Pie Amerikas latviešu baptistu apvienības, viņš izpildīja revidenta pienākumus beidzamos gados.

Laicīgā dzīvē viņš ilgus gadus strādāja ģimenes polsterējuma uzņēmumā, un pēc tam beidzamos desmit gadus, pie *Bucks County (Pennsylvania)*, administrācijas kantora.

Svens pabeidza *Wissahickon* vidusskolu 1967.gadā un ieguva bakalaura grādu *Temple* universitātē 1971.gadā. Visu mūžu viņš bija kaislīgs futbola spēlētājs, un to viņš spēlēja gan vidusskolā, gan augstskolā, pēc tam klubos, un pēc tam bija treneris gadiem ilgi pie dažām vidusskolām. Viņa dēls tāpat iemīlējās futbolā, un *Messiah* universitātē ieguva Amerikas valsts čempiona titulu!

Svena piemiņas dievkalpojums notika *Bernard J. Gutkowski* bērnu namā, 18.decembrī, kuru vadīja māc. Dr. U. Ukstiņš, un mīļus atvadīšanās vārdus līdzdalīja dēls Grants un Filadelfijas draudzes priekšnieks, Ģirts Stūrmanis. Pēc sapulces Svens tika apbedīts *Valley Forge Memorial Gardens*, blakus sievai Dacei.

Ģirts Stūrmanis

DIEVS VALDA!

ALBA kongresa dienas Bukskauntijas draudzes dievnamā

2022. gadā, no 19.-21. augustam

“Es esmu A un O!” saka Kungs Dievs, kas ir, kas bija, kas nāk, visu Valdītājs! To ko tu redzi, raksti grāmatā un sūti septiņām draudzēm: Efezā, Smirnā, Pergamā, Tiatirās, Sardās, Filadelfijā un Lāodikejā.” Jāņa Atklāsmes grāmata 1:8,11

ALBA 2022. gada Kongresa dienas ir plānotas no 19. līdz 21. augustam. Ja apstākļi radikāli nemainīsies un neatgriezās atkal sērga, plānojam noturēt mūsu Kongresā dienas klātienē, bet arī uzņemt video. Virstemats šīm dienām būs: ***“Dievs valda!”*** Apcerēsīm Rakstu vietas no Jāņa Atklāsmes grāmatas. Šī ir grāmata, kas lūkojas uz Kristus Otro atnākšanu un apstiprina Kongresa dienu virstematu, ka Dievs ir Tas, kurš valda, ne cilvēki. Šajās tumšajās dienās, kad karš Ukrainā dominē mūsu domās, ir labi atminēties, ka Dievs šajā pasaulē ir Valdnieks. Mūsu dzīves dienas un pasaules vēsture ir Tā Kunga rokās.

Kongresa dienu norise būs tāda pati, kāda tā bijusi daudzus gadus. Piektdiena un sestdiena sāksies ar rīta svētbrīžiem. Tie būs: *“Mēs, ķēniņi un priesteri”* (Jāņa Atklāsmes grāmata 5:9-14), runātājs būs māc. Dr. Pauls Barbins. Bet *“Tie kas nākuši no lielām bēdām”* (Jāņa Atklāsmes grāmata 7:11-17), runātāja būs Dr. Rita Pence. Svētbrīžiem sekos kořdziedāšana ALBA kořu apvienības vadītājas Guntas Plostnieces izkārtojumā.

Nākošā programmas daļa būs Bībeles studija par Jāņa Aklāsmes grāmatu, kas sadalāma divās daļās: *“Kristus mācība draudzēm”* (Jāņa Atklāsmes grāmata 1:17- 3:22) un *“Jaunas debesis un jauna zeme”* (Jāņa Atklāsmes grāmata 21:1-22:22). Bībeles studijas pasniegs Juris Alknītis un Pēteris Aļļe. Piektdienas pēcpusdienas programma nav vēl nosprausta, bet padomes ieteikums ir kāda veida sadarbība ar mūsu Ukrainu māsām un brāļiem. Piektdienas vakara svētbrīdī runās mācītājs Fricis Ukstiņš, kurš nesen tika ordinēts par mācītāju un

kalpo amerikāņu draudzē. Pēc svētbrīža pulcēsīmies Bukskauntijas baznīcas sētā ap ugunsķuru ķuŗu vadīs Gatis Ķeris. Sestdienas vakara Svētā vakarēdiena svētbrīdi vadīs mācītājs Dr. Pauls Barbins.

Piektdienas un sestdienas pēcpusdienā notiks ALBA zaru sēdes un ALBA Kongresa darba sēdes. Par to dienas ķartību tiks informēti draudžu ievēlētie delegāti. Svētdienā, plkst. 11:00 no rīta, notiks Kongresa dievķalpojums. To vadīs ALBA priekšsēķa biedrs Pēteris Aļļe, bet runātājs būs ALBA priekšsēķis mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš. Mūziku ķartos Gunta Plostniece.

Kongresu dienu atbildīgais vadītājs ir mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš. Par administrāķiju un saimniecību atbildīgs ir Ralfs Augstroze. Reģistrāķiju ķartos Inta Augstroze. Kongresa dienu pianiste un ēģelniece būs Sarma Aļļe.

Uz tikšanos ALBA Kongresa dienās!

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš.

Foto: Pēteris Aļļe

KRISTĪGĀ BALSS PIRMS 70 GADIEM

Raksts no 1952. g. maija numura

Rakstu sagādājis Gatis Ķeris

Filadelfijas latviešu baptistu draudzei 6.aprīlis bija liela svētku diena. Draudze ar šo dienu varēja sākt elektrisko ērģeļu lietošanu, kuŗu iegādei iniciatoru grupa bija vākusi līdzekļus.

Mācītājs Augusts Šverns vispirms iepazīstināja ar veidu, kā sācies paredzētais ērģeļu fonds. Pagājušā gada Ziemassvētkiem tuvojoties, nācis aicinājums atteikties no parasto svētku apsveikumu kartiņu sūtīšanas draugiem un paziņām par labu ērģeļu iegādes fondam. Atsaucība šim aicinājumam bijusi tik dzīva, ka fonds pārvērties tiešā ērģeļu iegādē, jo īsā laikā solījuma summa tā augusi, ka vairs nav bijusi runa par ērģeļu fonda dibināšanu, bet gan tikai par to pirkšanu. Iepriecināja tas, ka ziedojumi ienāca ne tikai no draudzes locekļiem, bet arī no draugiem, kuŗiem šī lieta interesēja. Un tā 6.aprīlī jau varējām priecāties un dziedāt jauno ērģeļu pavadījumā.

Atskatot pirmajiem akordiem, ko sniedza ērģeļniece Elsija Lagzdone ar Hendeļa - Svēts ir, daudzu acīs mirdzēja asaras, jo likās, ka Dieva mierā rokas noglāstītu visas darbdienu rūpes. Sirdīs bija prieks un pārliecība, ka bija vērts ziedot un strādāt draudzes darbam un Dieva godam. Bija tāda dziļa pārliecība, ka Dievam patīk svētīt draudzes darbu,

un, ka Viņš ir un paliks draudzes Gans un Galva.

Sulivāna - Zaudētais Akords-to ērģeļu pavadījumā dziedāja Artūrs Ozols. Vēl klausījāties ērģeļu mūziku, ko atskaņoja Viktors Baštiks. Viss tas šo dienu darīja par svētku dienu, un par to no sirds pateicamies Dievam.

Lieldienu dienā svētku dievkalpojums bija kupli apmeklēts. Koris skandināja Lieldienu dziesmas. Artūrs Ozols Mirdzas Ozolas klavieru pavadījumā, dziedāja Ādama Lieldienu himnu: "Ozianna". Viktors Baštiks sniedza ērģeļu prelūdi un pavadīja draudzes dziesmas. Mācītāja Augusta Šverna dziļi iespaidīgās

Svētrunas galvenā doma bija, ka Dievs cilvēkus vada cauri katastrofām pie jaunas dzīves, tāpat kā Kristus dzīvē pēc krusta nāves nāca augšāmcelšanās un uzvara.

Pēcpusdienā notika svētdienas skolas pavasara svētki. Mazie deklamētāji, runātāji, solisti un mūziķi rādīja savas spējas un, sniedzot interesantus priekšnesumus, sagādāja prieku kuplajai svētku draudzei.

T.P.

